

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

8. številka

januar 2013

ŠPORT

**SAMO ZA
FANTE**

INTERVJU

**SAMO ZA
DEKLETA**

iRAWR

MED ODMOROM

IZPOD PERESA

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Ilustracija: Nika Hasler

PA ŠE KAJ DRUGEGA ...

UVODNIK

Dragi Bevkovci!

Upam, da ste preživeli lepe praznike in da vas je pod smrekico čakalo polno daril. Čeprav vsak od nas še vedno sanjari o tistih dneh, ko si sedel na postelji, v rokah pa imel skodelico vroče čokolade, za povrh vsega pa si se po fb-ju pogovarjal s prijatelji. Mmmmm, to je življenje! Na žalost nas nihče na tem svetu ne razume, zato smo po koncu počitnic vsi pristali v šolskih klopeh. Da bi vsaj malo lažje pretrpeli te šolske muke smo se učenci, ki obiskujemo šolsko novinarstvo, potrudili in vam pripravili časopis. Letos smo pripravili še posebno izdajo, v kateri najdete nagradni kviz! Člani šolskega novinarstva pa vam sporočamo: sreča in ljubezen sta bisera dva, naj vam v življenju sledita oba.

Glavna urednica

Zala Šenkinc

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–9

Intervju 10-11

Potujemo 12-13

Šport 14

Med platnicami 15-16

Za dekleta in fante 17-19

Glasba 20-21

Kultura 22

Izpod peresa 23-48

Med odmorom 49-56

Izbirni predmet šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavna urednica: Zala Šenkinc, 8. b

Pomočnica: Jasmina Alibegić, 7. a

Novinarji: Nika Hasler, 7. a

Sara Kralj, 7. b

Nace Hočevar, 7. a

Selma Hušidić, 7.a, Anja Habič, 8. b

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom Petre Novak Trobentar, Lucije Kenda in Aljoše Bester

Fotografija: Jakob Pipan

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana
Ulica Pohorskega bataljona 1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 7010

Faks:
(01) 568 2323

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!
<http://www.francebevkn.net>

JESENSKI KROS LJUBLJANSKIH OSNOVNOŠOLCEV – OKTOBER 2012

V torek, 5. 10. 2012, so se učenci in učenke OŠ Franceta Bevka Ljubljana udeležili jesenskega kroša osnovnih šol Ljubljane. Tekmovanje je potekalo v Tivoliju. Vreme nas je v torek zjutraj kar malo prestrašilo, saj je iz oblakov sem in tja priletela kakšna kaplja. Na srečo pa se večje deževje ni razvilo in je okrog poldneva celo posijalo sonce.

Tekmovanja se je udeležilo veliko mlajših učenk in učencev. V kategoriji starejših smo tudi imeli predstavnike, a je bilo tokrat deklet precej več kot fantov.

Udeleženci:

2. razred

Učenca Martin Šprogar Perko in Martin Kuder ter učenka Ula Kostič

3. razred

Učenke: Lara Umek, Taja Petrovič, Lara Tekavec, Ana Kerševan ter učenci: Aleksej Turšič, Simon Montanič, Filip Teinovič, Matic Jontez, Luka Gale in Aljoša Koruza

4. razred

Učenci: Svit Požgaj, Žiga Rus, Tim Jurca, Rok Arsovič ter učenki Lucija Stanko in Vesna Đukić

5. razred

Učenke: Neva Accetto Vranac, Maša Mlakar, Pia Bratož, Ula Banovič, Nina Majerle, Mana Veljkovič Hirsch ter učenci: Adam Škulj, Janže Križaj, Anže Anžur, Žiga Ferjančič, Nej Fajon, Tim Trobec in Aleksandar Avrić

6. razred

Učenki Barbara Štuhec in Lara Dekleva ter učenca Maks Gantar in Ferdis Abdić

7. razred

Učenki Ula Sok in Tina Sluga ter učenci: Črt Komac, Luka Ferjančič, Urban Lenarčič in Jure Arsovič

8. razred

Učenke: Ela Friedl, Daša Klander in Lara Bricelj

9. razred

Učenke: Katarina Verbič, Ana Toličič ter Ajda Jamnik.

Najbolje so se odrezali: Svit Požgaj in Žiga Ferjančič – 8. mesto, vsak v svoji kategoriji; Ula Kostič – 10. mesto; Ela Friedl – 15. mesto; Ula Sok – 20. mesto; Barbara Štuhec ter Daša Klander – 22. mesto, vsaka v svoji kategoriji.

Tudi ostali so bili dobro uvrščeni, predvsem pa so se potrudili in častno zastopali našo šolo.

Marica Žakelj

V šolski avli so se zbrali vsi mlajši tekači, priprave so bile zelo skrbne.

Starejših učenk in učencev je bilo nekoliko manj, morda bo spomladi bolje.

TEKMOVANJE V MALEM IN VELIKEM ŠOLSKEM ATLETSKEM POKALU - september 2012

Tekmovanje v Malem in Velikem šolskem atletskem pokalu (MŠAP, VŠAP) je del rednega programa tekmovanj učenk in učencev OŠ Franceta Bevka Ljubljana. Na to tekmovanje se učenci(-ke) pripravljajo pri rednih urah športne vzgoje, učitelji pa predlagajo in prijavijo posameznike za določeno disciplino oziroma ekipo.

Tekmovalci v MŠAP imajo na programu teke na 60 m, 300 m in 600 m. Skačejo v višino in v daljino ter mečejo vortex.

Na letošnjem jesenskem delu tega tekmovanja, ki je potekalo v zelo spremenljivem vremenu, je nastopilo 29 deklet. Vsem iskreno čestitamo za njihove dosežke. Vse so se izredno srčno borile, nekatere so tekmovalle celo v dežju, kar je zagotovo otežilo njihov nastop. Naše učenke so dosegle precej dobrih dosežkov, štiri izmed njih pa so prejela tudi medalje.

V kategoriji mlajših učenk so bile najboljše: Barbara Štuhec (daljina) – 2. mesto. Do desetega mesta pa so se uvrstile še Ula Sok, Neja Vrtovec, Sofija Dimitrijević in Tina Sluga.

Pri starejših učenkah pa so medalje dosegle: Lara Bricelj – 2. mesto v teku na 300 m, Lea Janežič in Sara Klopčič – obe 2. mesto v skoku v višino. Do desetega mesta pa so se uvrstile še: Ela Friedl, Ajda Simončič, Dora Bohinc, Daša Klanđer, Hana Podvršič in obe ekipi v štafetnem teku na 400 m.

Ekipno so bile mlajše učenke pete, starejše pa četrte.

Zelo srečni — Sara in Lea — obe 2. mesto v skoku v višino

Z leve Neja, Ula in Barbara (2. v skoku v daljino)

Tekmovali so tudi fantje in bili izjemno uspešni. Pri mlajših učencih sta medalji osvojila: Luka Ferjančič (300 m – 2. mesto) in Luka Levstek (60 m – 3. mesto). Do desetega mesta pa so prišli še Nejc Peciga, Žak Ruben Šinkovec, Urban Lenarčič, Matic Klopčič in Jan Hohnjec.

Ekipno pa so se fantje uvrstili na 3. mesto.

V kategoriji starejših učencev pa sta medalji dosegla: Endrit Destani (2. mesto – 60 m) in Dan Komel (2. mesto – suvanje krogle). Do desetega mesta pa so se uvrstili še: Žiga Štular, Lovro Bogataj in David Habič. Ekipno pa so bili fantje peti.

Vsem skupaj še enkrat iskrene čestitke in lahko smo veseli, da imamo na naši šoli tako vztrajne športnike.

Bravo!

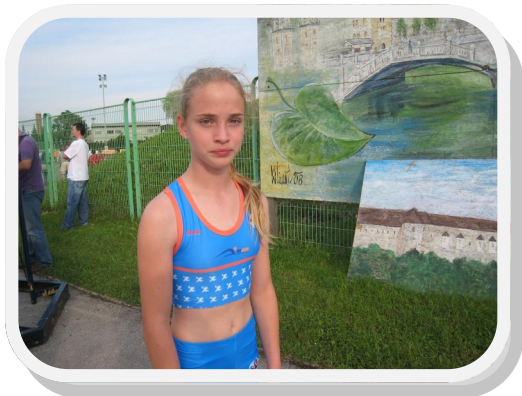
Boris Cerc in Marica Žakelj

Luka F.: "Medaljo imam!"

Dan: Hura, na stopničkah sem!!!

Lara Bricelj: Drugo mesto v teku na 300 m

MARATON

V soboto, 27.10.2012, se je odvijal 17. Ljubljanski maraton. Kot vsako leto so tudi letos tekli naši zagreti tekači. Letos so imeli kar nekaj težav z vremenom. Padal je dež in bilo je mrzlo. Največ težav so imele tekmovalke iz osmih razredov. Ena od punc je izgubila čip in je bila diskvalificirana, drugi dve pa sta ga imeli v žepu in ju ni zaznal. Kot vidite, ta dan ni bil vsem najbolj naklonjen. Vsi, ki so pritekli na cilj, so za nagrado dobili medaljo in pijačo. Iskrene čestitke vsem tekačem!

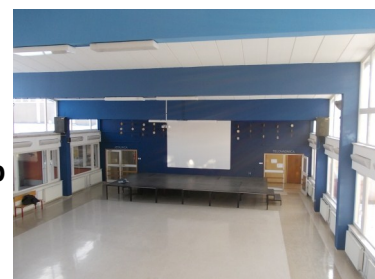
Zala Šenkinc, 8. b

OBNOVITEV NAŠE ŠOLE

Ko smo s tretjim septembrom vstopili skozi šolska vrata, smo takoj opazili modro barvo. Med nagovorom ravnateljice so se slišali različni komentarji, kot na primer: Pa saj to je noro! Počutim se kot v mornarici. Lepo je! Groza, kam smo pa prišli... in podobno... V jedilnici in na hodnikih so dodali tudi različne napise, ki nas opozarjajo na lepo vedenje. Po jesenskih počitnicah pa smo opazili v šoli nova bela vrata, ki so zamenjala grozna in polomljena vrata v učilnicah zemljepisa, slovenščine in angleščine. Na koncu dolgega hodnika v drugem nadstropju pa so postavili velika bela vrata z velikima steklenima oknoma.

Lepo, da smo obnovili našo šolo, ki je zdaj prikupna!

Zala Šenkinc, 8.b

PLANINSKI POHOD NA KRAS – OKTOBER 2012

Tokrat sta prišla prvič: Anže, spredaj prvi z leve, in Maj.

Planinci OŠ Franceta Bevka Ljubljana smo se odpravili na prvi planinski pohod v letošnjem šolskem letu. Odpravili smo se na Kras. Vremenska napoved je grozila z dežjem, a se nas je pred šolo vseeno zbralo kar lepo število.

Maj tudi prvič.

V avtobusu smo se živahno pomenkovali in kar hitro prišli v vas Podgorje. Od tu smo peščili na Lipnik in še malo naprej proti Goliču. Oba vrhova sta visoka približno 800m. Vreme nam ni preveč nagajalo,

deževalo je le toliko, da smo zmočili dežnike. Narava na Krasu že kaže, da je v deželo prišla jesen, povsod smo videli grmičke živordečega ruja.

Vsi smo zelo uživali in preživeli lep sobotni dan.

Marica Žakelj

Bratje in sestre, sestre in bratje

Pa sestra in sestra

Počitek in malica sta nas spravila v dobro voljo.

EKSKURZIJA NA PRIMORSKO in GORENJSKO

V torek, 18. 9. 2012, smo se učenci osmih razredov odpravili na celodnevno ekskurzijo na Gorenjsko in Primorsko. Zbudili smo se v megleno in hladno jutro. Ko smo zapustili Ljubljansko kotlino, je posijalo jutranje sonce in zagledali smo čudovite Kamniško-Savinjske Alpe.

Peljali smo se čez prelaz Vršič in ob poti so nas spremljali ostanki 1. svetovne vojne. Na Vršiču smo si ogledali prelepi obraz Ajdovske deklice in Poštarski dom. Z avtobusom smo nadaljevali pot do trdnjave Kluže. Po okusnem kosilu

smo se siti odpravili naprej. Odšli smo v Kobariški muzej, kjer sta bili odlično predstavljeni 1. in 2. svetovna vojna. Tam smo videli veliko starih črno-belih fotografij, vojaških uniform, orožje, orodje za sneg ter še veliko zanimivih stvari.

Za konec pa smo si ogledali rojstno hišo Simona Gregorčiča.

Anja Habič in Zala Šenkinc, 8. b

KEMIJSKI DAN NEKOLIKO DRUGAČE

Učenci izbirnega predmeta Poskusi v kemiji OŠ Franceta Bevka Ljubljana so se 10. oktobra 2012 udeležili delavnic na 18. slovenskem festivalu znanosti v Cankarjevem domu in na Kemijskem inštitutu.

V sredo, 10. 10. 2012, smo učenci izbirnega predmeta POSKUSI V KEMIJI preživeli poseben in zelo zanimiv »kemijski dan«. Po dveh urah pouka v šoli smo se v družbi mentorice POK z avtobusom odpeljali do Cankarjevega doma na **18. FESTIVAL ZNANOSTI**, kjer smo ob razstavnih panojih prisostvovali zanimivim predstavitev dosežkov na področju slovenske znanosti. Izvedeli smo veliko novega o elektriki in sodobnih ekoloških virih, o radioaktivnem sevanju in novostih na področju boja proti onesnaževanju okolja...

Najzanimivejša aktivnost na festivalu znanosti je bila za nas učence »Eksperimentalnica« mag. Tomaža Ogrina, ki nam je z asistentoma demonstriral številne nevarne poskuse, ki jih zaradi varnosti v šoli žal ne moremo izvajati. Videli smo »domači« ognjemet (ki je zaradi drznosti izvajanja vse navzoče v dvorani pustil odprtih ust), poskuse z »ledeno« hladnima tekočim dušikom in tekočim kisikom, s suhim ledom oz. trdnim ogljikovim dioksidom, eksplozivnim vodikom in še in še. Za konec pa smo še dodobra nasmejali asistentoma, ki sta vdihnila helij, zaradi česar sta njuna glasova postala smešna in spačena. Naše navdušenje, da smo lahko tako drzne poskuse videli zares od blizu, se je

stopnjevalo tudi pri aktivnostih, ki smo se jih kasneje udeležili na Kemijskem inštitutu.

18. FESTIVAL ZNANOSTI: Učenci IP POK OŠ Franceta Bevka LJ na Kemijskem inštitutu

Zelo veseli smo bili, da nas je na inštitutu »visokega kova«, kjer veljajo res stroga pravila varnosti, sprejel tudi nekdanji učenec naše šole Primož Šket, doktor kemije in raziskovalec, ki je dobitnik mednarodne nagrade Goethe-BMRZ Poster Prize 2011 v Frankfurtu. Po prijaznem sprejemu smo se na delavnicah v specializiranih učilnicah s profesorji pogovarjali o KEMOMETRIJI in povezovanju dveh sorodnih ved

kemije in matematike. Izvedeli smo tudi, kako nastane asfalt in kako naši znanstveniki razmišljajo, da bi njegovo kvaliteto še izboljšali. V kletnih prostorih oddelka za BIOKEMIJO pa smo se »seznanili« z bakterijami, ki jih hranijo v zanimivo majhnih »posodah« in jih proučujejo. Najbolj nas je pritegnilo, da v našem Kemijskem inštitutu preizkušajo, kako bi s pomočjo bakterij pripravili ekološko napravo, ki bi vsakemu izmed nas omogočala energijsko varčno kopalnico, v kateri bi vodo, ki jo sicer zavržemo pri tuširanju in umivanju zob, ekološko predelali in ponovno uporabili za splakanje straniščnih školjk. Tako bi prihranili do skoraj 30% pitne vode, s katero je v teh časih potrebno biti zelo varčen. Obisk Kemijskega inštituta smo sklenili še na »Havajih«, tako zaposleni pravijo skupni jedilnici, kjer so nas postregli s piškoti in sokom. Naš kemijski dan je bil tako zaključen in poln prijetnih vtisov, saj smo izvedeli veliko novega in poučnega. Se pa že veselimo novega »kemijskega dne«, ki naj bi potekal sicer v šoli, a verjamemo, da bo prav tako zanimiv, kot je bil ta.

Primož Šket, dr. kemije je bil nekoč učenec OŠ Franceta Bevka Ljubljana, danes pa je raziskovalec na Kemijskem inštitutu LJ in dobitnik mednarodne nagrade Goethe-BMRZ Poster Prize 2011 v Frankfurtu

Članek: Maja Papež in Gašper Karner, 9. razred

Fotografije: Violeta Stefanovik, mentorica IP POK

DELAVNICE ZA BEVKOV BAZAR

Venček mora biti ličen, lepo oblikovan in natančno izdelan.

Hmmmm, kaj je danes za malico? Jest sm tako lačen.

Z učiteljico Metko in učiteljico Mojco smo se potrudili in izdelali številne adventne venčke.

Čira čara, ali bo eksperiment uspel?

Z učiteljico Violeto in učiteljem Stojanom smo ustvarili zdravilno kopalno sol.

Skupina pod vodstvom učiteljice Petre Novak Trobentar je mize v avli.

Avla je naša!

Učiteljice okrasila

Jaz pa to obvladam. Kanite le kapljico, da nas ne odnese.

Ta načrt pa ni tako preprost!

Tia, nasmehni se. Slikajo nas.

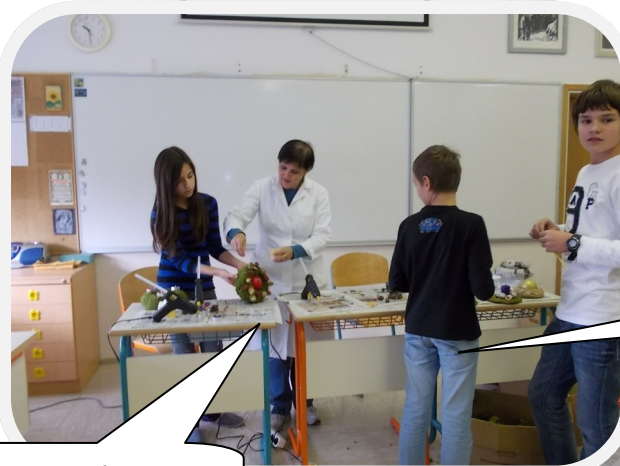
Rezljamo in rezljamo.

Učitelj Grade, Boris, Nina, Črt in ostali učenci so izdelovali letala in kozolce iz lesa ter okraševali sanke.

Pri učiteljici Pagon smo delali darilne škatlice.

Jure, a ti znaš tako lepo naredit to zadevo?

Ta venček bom pa kr jest kupu.

Zala, izvrstno ti gre.

Z učiteljicama Sašo in Nives smo se trudili lepo oblikovati venčke.

Komaj čakamo nedeljo, da v domačo juhco damo naše rezančke!

Z učiteljico Marico in Sončo smo izdelovali lončke za marmelado.

Mi smo ekipa in pol!

Bela snežinka, ki paaaada ...

Pri učiteljici Mariji Zupan in Branki Potočnik smo naredili čokoladne piškote s kokosom in rezance za juho.

Knjižničarka Lucija in učitelj Bojan sta nam svetovala, kako izdelamo snežinke.

Bevkovci so legende!

Kakšne izdelke so naredili!

Izdelke so izdelovali še učenci pri učiteljici Fikreti in Jasni ter učenci na razredni stopnji. **Hvala vsem!!!**

MARIJA ZUPAN

V uredništvu smo se odločili, da naredimo intervju z našo učiteljico glasbene vzgoje Marijo Zupan. Spodbudilo nas je to, da je oktobra prejela prestižno nagrado na področju šolstva. Zanimalo nas je, kje je podelitev potekala, pa še marsikaj drugega.

GLASBA JE EDEN OD BISEROV

ALI NAM LAHKO NATANČNO RAZLOŽITE, KATERO NAGRADO STE DOBILI?

Prejela sem državno nagrado oz. »Nagrado Republike Slovenije na področju šolstva za leto 2012«.

KAKŠEN OBČUTEK JE BIL, KO STE PREJELI NAGRADO?

Težko je izraziti občutke ob prejemu tako velike, pomembne nagrade. Ko sem dobila pisno obvestilo o tem, da sem dobitnica nagrade, me je kar »posedlo« (dobesedno). Nisem mogla verjeti. Kar nekaj časa sem razmišljala, če prav berem. Na sami podelitvi, ko sem že dojela, da je to res, pa sem v veliki hvaležnosti sprejela nagrado. V trenutku sprejemanja nagrade in kasnejšega sedenja na odru (po prejemu nagrade smo nagrajenci ostali na odru) pa sem v mislih nosila s seboj vse pevce pa tudi sodelavce in vodstvo šole. Čeprav sem jaz dobitnica nagrade, vem, da ni vse odvisno le od mene. Skupaj smo sodelovali, se trudili, usklajevali ... in se veselili lepih, uspešnih nastopov. Sodelavci in vodstvo pa so nam pri tem pomagali, nas podpirali in spodbujali. Prav zato je ta nagrada na nek način nagrada vsem in veselje vseh, kajne?!!

KJE SO VAM PODELILI NAGRADO?

Slovesna podelitev je bila na predvečer svetovnega dneva učiteljev, 4. oktobra 2012, v Grand Hotelu Union v Ljubljani.

KAKO JE POTEKALA PODELITEV PRIZNANJ?

Slovesnost je bila zelo lepa. Podelitev priznanj je bila vpletena v čudovit kulturni program, ki se je začel z vam vsem znano pesmijo Stoji učilna zidana v izvedbi pihalnega kvinteta. V kulturnem programu so nastopili še: dva solo pevca, tri baletne plesalke, pianist, recitator, komorna zasedba tolkalcev in pihalni orkester (program, »pisan meni na kožo«).

ALI VAS VESELI DELO S PEVSKIM ZBOROM?

Da, samo delo s PZ me veseli, obremenjujejo pa me organizacijske zadeve (usklajevanje urnika za MPZ, iskanje možnosti za skupne vaje).

INTERVJU

NA PRIREDITVAH SMO SLIŠALI, DA TUDI UČITELJICE POJETE. KAKO POTEKA DELO V UČITELJSKEM ZBORU?

Že kar nekaj časa sem imela tiho željo in upanje, da bi enkrat zapel tudi Učiteljski PZ OŠ Franceta Bevka Ljubljana. Lansko leto se je zgodilo. Mislim, da vsem v veselje. Ker je bil ta »projekt« lepo sprejet, smo se potrudile tudi letos. Ker je bil UPZ priložnostni PZ, je delo vedno potekalo žal v časovni stiski. Zdi se mi, da smo se lansko leto lažje dogovorili za vaje, letos pa je bilo to kar težko, saj imamo zelo različne urnike in obveznosti. Zato gre še večja zahvala vsem, ki so sodelovale, saj brez truda ni šlo. Delo je potekalo kot pri vseh zborih: upevanje, nato učenje pesmi.

KDAJ IMATE VAJE? ALI SO UČITELJICE NADARJENE?

Vaje smo imele zelo različno: zjutraj, popoldne, pred govorilnimi urami in konferencami. Sproti smo iskale ustrezne termine in se dogovarjale. Nadarjenost?! Vsi imamo glasbene sposobnosti, čeprav različne. Tako je tudi pri učiteljicah. So pa zelo prizadevne.

KATERO GLASBO POSLUŠATE V PROSTEM ČASU?

Zelo različno: od klasične do popevk.

KDO JE VAŠ NAJLJUBŠI SKLADATELJ?

To zelo težko rečem. Ne morem izpostaviti le enega skladatelja, tudi dva bi težko. Vsekakor pa lahko rečem, da mi je zelo všeč glasba klasicizma (Haydn, Mozart in Beethoven).

ALI STE STRPNI DO DRUGIH GLASBENIH ZVRSTI?

Na to vprašanje bi lahko odgovorili moji učenci. Mislim, da sem strpna oz. se trudim. Res nekaterih zvrsti nikakor ne morem poslušati, tudi pretirana glasnost me moti, cenim pa vse izvajalce, saj vem, da se za vsem izvajanjem skriva kar precej znanja.

KAJ VAM POMENI GLASBA?

Lahko odgovorim z dvema mislima, ki jih tudi večina mojih učencev pozna. »Pesem je most, ki različnosti spaja, je kot studenec, ki žejo gasi, sonce, ki gore ledene odtaja, roža, ki naše življenje gasi.« »Kdor brez pesmi skozi življenje koraka, ga za vsakim korakom dolgčas čaka.« Glasba je eden od biserov, ki mi lepša življenje in me bogati.

KAJ MENITE O ZNANEM SLOVENSKEM PEVSKEM ZBORU PERPETUUM JAZZILE?

Občudujem pevce v tem zboru. Zdi se mi res dobri.

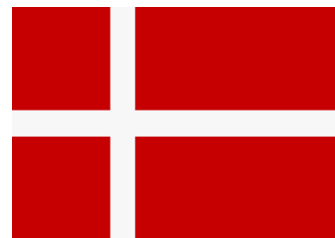
Hvala za pogovor. Uredništvo Pr(a)ve besede Vam želi še veliko uspehov in lepih trenutkov pri delu z učenci in pevskim zborom.

Spraševala: **Jasmina Alibegić, 7. a**

DANSKA

Najmanjša in najstarejša nordijska država

Prišel je čas poletnih počitnic in z njim tudi poletna evforija. Kam bomo šli letos? Kaj bomo tam počeli? To so vprašanja, s katerimi se srečujemo vsako leto. Ponavadi se poleti odpravimo v južne kraje na morje, sonce in vročino. Naša družina pa se je letos odločila prav nasprotno. Sklenili smo namreč, da

gremo letos na sever, na Dansko. Tja smo iz glavnega razloga odšli iskat psa, obenem pa smo preživeli še slabe tri tedne nepozabnih počitnic. Pričakovanja so bila velika in večina od njih se je tudi izpolnila.

Kraljevina Danska je država, ki se nahaja v Skandinaviji v severni Evropi na polotoku med Baltskim in Severnim morjem. Velika je približno 43 000 kvadratnih kilometrov, ima okoli 5 milijonov prebivalcev, njeno glavno mesto je København. Je mejnik med Severno in Srednjo Evropo. Danska nima hribov, gora, rek in dolin, saj je le površinsko ledeniško preoblikovana.

Pot smo začeli sredi meseca avgusta. Vodila nas je preko Karavank v sosednjo hribovito Avstrijo, potem pa naprej mimo Salzburga v Nemčijo do našega prvega postanka — Hannovera. To je glavno mesto nemške zvezne dežele Spodnja Saška. Leži ob reki Leine. Ustanovljeno je bilo že v srednjem veku. Tedaj je bila to majhna vasica ribičev in splavarjav, nato pa se je v 13. stoletju razvilo v mesto. Takrat so bile zgrajene tudi glavne cerkve in mestno obzidje s tremi mestnimi vrati. V tem mestu se nismo zadržali prav dolgo. Ogledali smo si najpomembnejše omenjene znamenitosti, ker smo bili zelo utrujeni, saj smo se vozili celih 12 ur.

Hannover

Zgodaj zjutraj, okoli četrte ure, pa smo nadaljevali našo pot proti Danski. Peljali smo se mimo Hamburga, kjer smo občudovali eno izmed največjih pristanišč v Evropi in predor, ki je speljan pod morsko gladino. Po slabih treh urah vožnje smo prestopili dansko mejo — mejo med Srednjo in Severno Evropo. Pot smo nadaljevali po številnih avtocestah, nato pa smo si čez štiri ure oddahnili, saj smo srečno prispeli na naš cilj — v mesto Bjerringbro v centralni Jutlandiji. Že na začetku sta nas presenetili dve stvari. Prva stvar je bila vročina. Na Danskem je namreč vedno sveže, le redko se temperature povzpnejo do 25 stopinj, ampak vreme je očitno pozabilo na dolgoletno tradicijo, saj smo imeli prvih nekaj dni okoli 30 stopinj Celzija, kar je za Dance že skoraj peklenska vročina. Druga stvar pa so bile cene izdelkov. Ko smo prišli v trgovino, smo ugotovili, da so stvari zelo drage. Pivo je bilo namreč kar osem evrov, sladkarije okoli pet, šest evrov in tako naprej. Seveda pa si take cene Danci lahko privoščijo, saj imajo povprečno plačo vsaj dvakrat večjo od naše.

Po nekaj dnevih občudovanja mesta Bjerringbroja in jezera Tange smo se odpravili na naš prvi izlet. To je bilo mesto Viborg, največje mesto in središče Centralne Jutlandije. Ob ogledu mesta smo videli prečudovito stolno cerkev v Viborgu in pa seveda prostore znanega rokometnega kluba Viborg. Videli smo tudi prečudovit nordijski slog gradnje hiš. Te so namreč zgrajene iz gladke opeke in so brez fasad, nekatere pa so cele iz lesa in pobarvane, s tipičnimi polkni. Po daljšem sprehodu po mestu pa smo si privoščili še nakupovanje v viborgskem največjem nakupovalnem središču.

Po dnevu ali dveh smo se odločili, da se odpravimo v Randers, kraj, ki ima edini v Evropi stalni živalski vrt, ki je v celoti pokrit s tremi ogromnimi steklenimi kupolami. Pod vsako kupolo je predstavljena ena celina. Tako smo videli kače, metulje, morske krave, morskega psa, opice, ribe in še veliko eksotičnih živali in rastlin, ki živijo in rastejo v Afriki, Aziji in Ameriki. V živalskem vrtu je bilo zelo vroče, saj so tukaj ustvarjeni čim boljši pogoji za uspevanje tropskih vrst. Po koncu obiska živalskega vrta smo si ogledali še znamenito dansko kolesarsko tekmo, ki poteka vsako leto in pelje skozi številna danska mesta, med drugim tudi čez Bjerringbro.

Kasneje smo si privoščili še nekaj dni počitka in obiskali smo gozdove ter manjše hribe, kjer smo občudovali velikost vetrnic za vetrne elektrarne in prečudovit pogled na morje ter številne majhne otočke in polotoke.

Počasi se je približevalo slovo od počitnic in Danske. Tako smo se odločili, da gremo na zadnji izlet na morje, natančneje na ožino Kattegat, kjer se mešata Severno in pa Baltsko morje. Uživali smo na neskončno dolgi peščeni plaži, videli smo iz filmov poznano hišo na pečinah in pa še polotok pri ožini Samso, na katerem je stalo malo morje vetrnic za elektrarne. Šli pa

smo tudi v vodo, sicer le do kolen, saj je imela le okoli 18 stopinj. Naš izlet je nato pokvaril dež, za Dance skoraj vsakodnevni pojav.

Naših počitnic je bilo kar naenkrat konec, zato smo se počasi odpravili proti domu. Ampak na poti smo imeli v načrtu še en postanek. To je bilo mesto Nürnberg ob reki Pegnitz in kanalom Donave. Tu smo si ogledali grad in glavni trg. Privoščili pa smo si še božanske nürenberške medenjake.

Pot smo nadaljevali proti domu, polni vtisov in doživetij, ter z odločitvijo, da to potovanje še kdaj ponovimo.

Obisk Kraljevine Danske bi priporočal vsem, ki bi se radi naučili nekaj novega o nordijskih državah ter njihovi zgodovini, in vsem tistih, ki si želijo spoznati nove ljudi, nove kulture in drugačen način življenja, kot ga imamo mi.

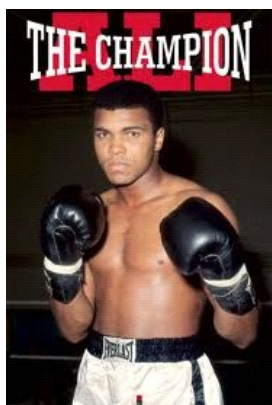
BOKS

Boks je eden najstarejših športov. Izvira iz antike, saj so se s pestmi bojevali že na antičnih olimpijskih igrah. V času starih Grkov je bil boj bolj surov in veliko nasilnejši kot danes. Boji takrat niso bili časovno omejeni in so trajali, dokler eden izmed tekmovalcev ni bil izločen oziroma se je vdal. Bojevanje s pestmi zasledimo kasneje tudi v Rimu. Ne kot tekmovanje, temveč kot metodo vojaškega urjenja. Rimljani so sprejeli zakon, po katerem se človek, ki se udeleži boja s pestmi, strinja s tveganjem, da je lahko v dvoboju ranjen ali celo usmrčen. Hkrati se je moral zavezati, da se zato odpoveduje odškodnini v primeru poškodbe ali smrti.

PRAVILA

Današnji boksarski program obsega 12 kategorij: do 48 kilogramov oziroma *papirnat*, *mušjo* (do 51 kilogramov), *bantamsko* (do 54 kilogramov), do 57 kilogramov oziroma *peresno lahko*, *lahko* oziroma do 60 kilogramov, *polvelter* (63,5 kg) in *velter* (do 67 kilogramov), *polsrednjo in srednjo* (do 71 oziroma do 75 kg), *poltežko* (do 81 kg), *težko* (do 91 kilogramov) in *super težko* (nad 91 kg). Ena dvanajstina tekme traja tri minute. Najpogostejši so udarci v glavo, včasih pa tudi v telo. Vsak boksar mora imeti rokavice, boksarske hlače in trakove ter seveda tudi boksarske čevlje. Dvoboj se lahko konča na več različnih načinov. Cilj boksarjev je, da nasprotnika tako močno udarijo, da ga izločijo ali ga prisilijo k predaji oziroma zmagajo z večjim številom točk. Dvoboj se konča z knokavtom, če eden izmed igralcev pade na tla in deset sekund negibno leži. Poznamo tudi tehnični knokavt, kadar eden izmed tekmovalcev ne more nadaljevati dvoboja in ga sodnik razglasi za poraženca. Če pa se tekma konča brez predaje, o zmagi odločajo točke: ob koncu tekme žirija in sodnik preštejejo pravilno izvedene udarce ter s tem boksarjem dodelijo določeno število točk.

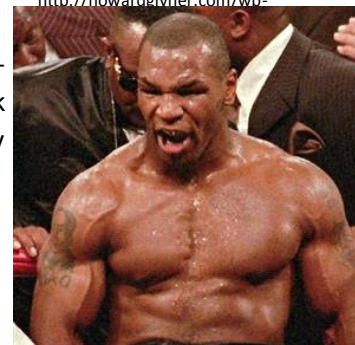
Ali

Eden najbolj znanih boksarjev vseh časov je Mohamed Ali, ki je bil trikratni svetovni prvak v teški kategoriji. Še vedno velja za najboljšega boksarja v teški kategoriji vseh časov. Osvojil je tudi olimpijsko medaljo leta 1960 v Rimu, ko je bil še amaterski boksar. Njegovo pravo ime je Casius Clay. Leta 1964 se je pridružil islamski verski organizaciji, zato se je preimenoval v Mohameda Alija. Zaradi vere je zavrnil služenje vojaškega roka, zato so mu Američani odvzeli boksarski naslov. Tudi boksal ni štiri leta, ker je čakal na odločbo Vrhovnega sodišča, a se je sodba zavlekla. Ljudje so ga klicali Greatest (Največji), saj je sodeloval v številnih zgodovinskih dvobojih, iz katerih je odhajal kot zmagovalec. V starosti je zbolel za Parkinsonovo boleznijo, za katero pravijo, da je pri njem posledica številnih udarcev v glavo. Leta 1999 ga je znana športna revija Sports Illustrated razglasila za športnika stoletja.

Najmlajši prvak v teški kategoriji je Mike Tyson, ki je znan po svojem zastrašujočem slogu boksanja, saj je številne nasprotnike premagoval s knokavtom. Znan je pa tudi po svojem neprimernem obnašanju izven ringa, kakor tudi v ringu. V dvoboju z Evanderom Holyfieldom mu je odgriznil del ušesa.

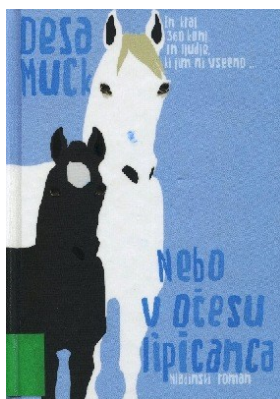
Danes v svetu boksa vladata brata Kličko, ki imata naslove v številnih verzijah.

Jezni Mike Tyson

Nace Hočevar, 7. a

DESA MUCK: NEBO V OČESU LIPICANCA

Mladinski roman *Nebo v očesu lipicanca* govori o treh najstnikih in njihovem odraščanju. Vsak ima o sebi negativno mišljenje. Želijo si samostojnosti in neodvisnosti, vendar jih pri tem ovirajo starši. Vsi se čez zgodbo spreminjajo, odraščajo in zaživijo novo življenje.

Glavne osebe v romanu so Aljaž, Almira in Madea. Aljaž se veliko prepira s svojim očetom, saj mu ta ne pusti na počitnice s prijatelji. Aljaž nato vseeno odide. Kasneje se preseli v Ljubljano, kjer postane mizar. Načrte mu pokvari žrebiček Mišek, ki je na operaciji v Ljubljani. Ko Miško drugič pride v Ljubljano, se Aljaž odloči, da bo odšel nazaj v Lipico, da bi se z očetom pobotala. Na koncu romana z Madeo postaneta par.

Drugi ženski lik v romanu, Almira, je nesamozavestna najstnica, ki misli, da njeno krajšo nogo vsi opazijo. Tudi ona se na koncu spravi s starši. Lipica ji postane všeč. Njen oče pa reče: «Končno imamo svoj pravi stalni dom!»

Knjiga nama je bila všeč, saj te pritegne k branju. Priporoča jo vsem, ki imajo radi zgodbe, v katerih se prepletajo različne usode oseb, ki jim je namenjeno, da se srečajo.

Zala Šenkinc in Anja Habič, 8. b

ALESSANDRO D'AVENIA

Pisatelj Alessandro D'Avenia se je rodil leta 1977 v osemčlanski družini v Palermu, glavnem mestu Sicilije. Tam je obiskoval osnovno ter srednjo šolo. Že v tem času se je zaradi nekaterih profesorjev, ki so ga poučevali, odločil, da bi rad opravljal enak poklic: poučeval mlade. Ko je končal klasično gimnazijo, je odšel v Rim študirat klasično filologijo. Leta 2000 je diplomiral iz grške književnosti in dobil možnost za doktorski študij na univerzi v Sieni. V tem času je poučeval tudi na srednji šoli, kjer se je prvič kot učitelj srečal s svetom najstnikov. Po opravljenem doktoratu se je namesto raziskovanju raje posvetil poučevanju. Leta 2010, pri 33. letih, je dokončal svoj prvi roman *Bela kot mleko, rdeča kot kri*, ki so ga z navdušenjem sprejeli bralci vseh starosti, predvsem pa mladi, starši in vzgojitelji, ki so v Italiji že pol leta po izidu pokupili več kot sto tisoč izvodov. Roman je do zdaj poleg slovenskega izšel že v sedmih jezikih, po njem pa so posneli tudi film, ki bo prišel v kinematografe letos spomladi. Lani je izšel njegov drugi roman *Stvari*, ki jih nihče ne ve.

V Ljubljani v Cankarjevem domu je vsako leto konec meseca novembra Slovenski knjižni sejem. Sejem običnem vsako leto, saj na njem najdeš knjige, ki te zanimajo, srečaš in spoznaš lahko tudi pisatelje in pesnike. Ko sem hodila v drugi razred, sem tako na sejmu spoznala takrat zelo priljubljeno mladinsko pisateljico Deso Muck, ki mi je za vse prijateljice podpisala plakat o knjigi Anica. Na enem od sejmov sem bila tudi na koncertu Bralne značke, kjer je z nami prepeval Adi Smolar. Letošnji knjižni sejem pa je bil nekaj prav posebnega. S prijateljico Ano sva šli na srečanje z italijanskim pisateljem Alessandrom D'Avenio, ki je predstavil dve knjigi, ki sta v Italiji uspešnici, in sta izšli tudi v slovenskem prevodu: *Bela kot mleko, rdeča kot kri* ter *Stvari*, ki jih nihče ne ve. Obe sem tudi že prebrala.

Njegov blog Prof 2.0 je v Italiji eden bolj obiskanih med mladimi. Alessandro je star 35 let. Poleg tega, da piše, igra tudi nogomet, zelo veliko ve o sicilijanski mafiji, o kateri bo mogoče še napisal knjigo.

Njegov prvi roman *Bela kot mleko, rdeča kot kri* so med prvimi prebrali njegovi dijaki, ki jih ima neizmerno rad. Povedal je, da so mu dali jasno vedeti, kje bi lahko zgodbo izboljšal, ne nazadnje govori prav o njih, najstnikih. Alessandro je z veseljem odgovarjal na vprašanja, ki so mu jih poleg voditeljice zastavljali gostje v dvorani. Med njimi so bili tudi gimnazijci iz Nove Gorice, ki se učijo italijanščino, in so se lahko pogovarjali brez prevajalke. Povedali so mu, da je bila njegova knjiga *Bela kot mleko rdeča kot kri* obvezna za branje na maturi. Bil je zelo presenečen in počaščen.

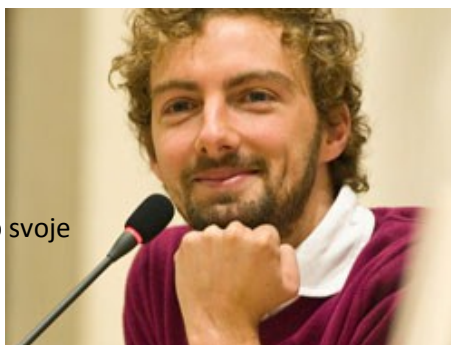
Alessandro z voditeljico Mojco Mavec

Povedal je, da je rad učitelj zato, ker ima rad nas mlade.

"Mnogi me sprašujejo, kako da sem se po začetni obetavni akademski karieri odločil, da bom 'samo' srednješolski profesor. Pač, sem se. Mladi so moje življenje, tako krhki so v tem obdobju, čeprav delujejo, kot bi imeli pred seboj že jasno zapisan življenjski scenarij. Prav zato hočem biti v njihovi bližini, ker vem, kako pomembno je, da je nekdo blizu, da jih razume." Eno od učiteljic v dvorani je zanimalo, kako bi lahko odrasli boljše razumeli najstnike. "Bistveno je poslušanje. Treba jim je prisluhniti, dovoliti, da 'berejo svoj tekst', jih usmeriti, ko dajo vedeti, da želijo pomoč," je povedal iskrivi pisatelj.

"Poslušati, poslušati, poslušati - to je najbolj dragocen ključ do srca in težav najstnikov. Mladostniki potrebujejo nekoga, ki jih ne začne takoj obsojati, kaj in kako nekaj počnejo, se zgražati nad njihovimi ljubeznimi in strastmi. Potrebujejo nekoga, ki bo stopil na njihovo ozemlje - in se ne poistovetil z njihovimi sanjami, to bi bila slaba usluga - in jim pomagal najti njihovo resnico. Ta pa ni abstraktna, gre za to, da jim pomagamo prepoznati njihovo edinstvenost in najti njen pomen: zakaj smo na svetu in kaj za vraga naj na njem počnemo. O teh stvareh se dekleta in fantje zelo radi pogovarjajo. Odrasli zelo hitro sodimo o mladostnikih, pravimo jim, da je to, kar počnejo, neumno in podobno: ne marajo naših scenarijev, takoj jih spregledajo in zato se tudi umikajo v samoto. Dovoliti jim je treba, da sami pišejo svoje »scenarije«. A potrebujejo zgled, prepoznati morajo avtentičnost življenj odraslih v njihovi bližini. In če gre za pravo avtentičnost, so skoraj že na konju."

Ob koncu pogovora je vsem, ki so želeli, zapisal misel v knjigo in še z vsakim malo pokramljal. Sama sem se z njim srečala še v nedeljo, ko so snemali kratki film o knjigi *Stvari*, ki jih nihče ne ve. Pomagala sem pri snemanju. Povedal mi je, da je življenje naporno in še bolj bo v prihajajočih časih, vendar je lepo in se splača potruditi, da bo še lepše. Obe knjigi priporočam v branje.

Mladim je treba dovoliti, da pišejo svoje
»scenarije«.

Katarina Verbič, 9. a

PRSTANI

Kot ste verjetno že razbrali iz naslova, ste ugotovili, da je tole članek o prstanih. In da, niste se zmotili. Obstajajo prstani za vsak prst. Kakor za tistega na roki, tako tudi za tistega na nogi. Prstani so vseh oblik in velikosti.

Materiali za prstane niso prav posebej omejeni. Lahko so iz kamna, žlahtnih kovin (zlato, srebro, bron...), kovin, lesa, plastike in drugih materialov.

Prstani so zelo priljubljeni v filmih. Najbolj znan film, v katerem nastopa prstan, je Gospodar prstanov. Verjetno ste ga že vsi gledali, če pa že ne, ste pa potem vsaj slišali zanj. V njem je Prstan Mogote oz. Edinin prstan. Niso pa prstani samo v filmih, so tudi v zgodbah in bajkah. Najbolj znana bajka o prstanu je iz stare Grčije. Njen naslov je Prometej in govori o nastanku sveta. Če vas zanima, o čem govori bajka, se lahko sprehodite do šolske knjižnice in si izposodite knjigo z naslovom Grške bajke in miti. Bajka razlaga, kako so ljudje začeli nositi prstane.

Poleg teh dveh poznamo še slovenski Borštnikov prstan, ki ga dobijo gledališki igralci. Železni prstan (tudi slovenski) je ljudska pravljica, ki jo boste spoznali v šestem razredu. Škofovski prstan je znan kot znak za škofovo pripadnost k cerkvi. Zelo pomemben je Generalni pečatni prstan, ki je pomembno spominsko priznanje Ministrstva za obrambo.

Niso pa prstani le v filmih in knjigah. Dame, dekleta in moški jih uporabljamo za popestritev našega izgleda. Menim, da je to bistven pomen prstanov.

Prstani pa so tudi zelo pomembni pri različnih obredih. Eden izmed njih je poroka, ob kateri si mladoporočenca izmenjata prstana. Pa tudi drugod se lahko uporabi, npr. pri kakšnem vstopu v različne skupine.

Generalni pečatni prstan

Borštnikov prstan

Edinin prstan

Viri:

sl.wikipedia.org/w/index.php?search=prstan&title=Posebno%3Alskanje

Nika Hasler, 7. a

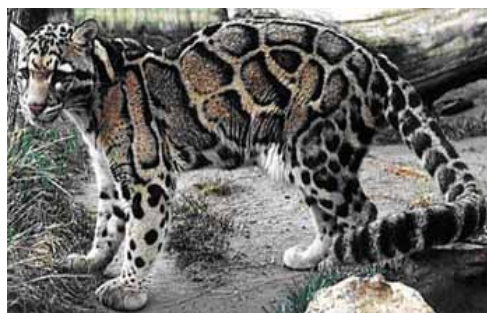
Škofovski prstan

DIMASTI LEOPARD

Dandanes nihče več ne ve, koliko dimastih leopardov je v divjini, saj je te živali zelo težko najti v naravnem okolju. Vendar velja, da so dimasti leopardi zelo ogroženi, saj jih zelo malo živi v divjini in v živalskih vrtovih. Skoti se zelo malo mladičev.

Prav zato se je nekaj živalskih vrtov vključilo v razmnoževalni program dimastih leopardov. Na Tajskem, v živalskem vrtu Khao Kheow, sta se skotila dva legla omenjenih živali. Ob približno istem času so na tak način ustvarili idealen par. Iz enega od legel so vzeli samico Chai Li. Iz enega legla pa so vzeli samca Nah Funa. Že ko je bil mlad leopardji par star le pet dni, so ju prestavili v skupni prostor.

Letošnjega junija, približno dve leti kasneje, se je v ameriškem živalskem vrtu skotilo njuno prvo leglo - dva mlada dimasta leoparda. Zaradi velike smrtnosti mladičkov pri tej vrsti živali za leopardsko novorojenčka skrbi osebje ZOO-ja. Vse kaže na to, da sta mala mladička zdrava in močna.

Viri: <http://www.zivalskenovice.si/dimasti-leopard-na-dlani>

Nika Hasler, 7. a

ZA DEKLETA IN FANTE

HUPKANJE (HOOPING)

HULA HUP

Mnogi, že naši straši, se spominjajo trenutkov, ko so se vrteli s hulahop obročem. To so počeli na ulici, igrišču ali na vrtu, sami ali s prijatelji. Hulahop je bil popularen v osemdesetih letih prejšnjega stoletja.

Zdaj se zopet pojavlja v obliki skupinske vadbe z imenom HOOPING. Osnovni pripomoček je obroč oz. hoop, ki je zdaj težji in večji, kot so ga poznali naši starši. Večji ko je obroč, počasneje se vrti, zato lahko hoopkate tudi vi, čeravno menite, da ne zmorete. Zaradi teže in prilagojenosti obročev je vadba primerna za

vse: tako za dekleta in fante, starejše in mlajše. Imeti morate le občutek za ritem. Zraven hoopkanja vam obroč še prijetno masira vaš trebuh.

Hooping vadba je sestavljena iz plesnih in aerobnih gibov. Vadbo sestavljajo enostavne koreografije, ki vključujejo tudi kakšen trik.

Hupkanje je zdravo, saj gradi telo in ga dela vzdrživega. Izračunali so, da na vadbo porabimo 600 kalorij. Ob vadbi se tudi zabavamo, obenem pa razvijamo ravnotežje in koordinacijo. Hulahop v nas prebudi otroka, napolni nas z energijo in zmanjšuje stres. Zato vam priporočam: le v trgovino po obroč in veselo hupkajte!!!

Vir: www.hupkanje.si

Jasmina Alibegić, 7. a

MODA ZA FANTE

Te zanima, kako se obleči za v šolo, na ples, rojstni dan ali pa za v kino? Prav vse boš izvedel v tej rubriki!

Kombiniranje oblačil:

Zunaj je zima, ti pa zaspiš in preslišiš budilko... ojoj!? Kaj naj oblečem?! Imam samo še pet minut!! Pomagajte mi!!! Ok, ok pomiri se, tukaj je ena od idej, kako se napraviti.

Majica, jopica, hlače...: čisto enostavno, ampak super ideja za v šolo... izbereš lahko tudi katerokoli drugo jopico, ampak razni suknjiči lahko ostanejo doma. Obuješ pa lahko zdaj najbolj moderne in praktične piščančke.

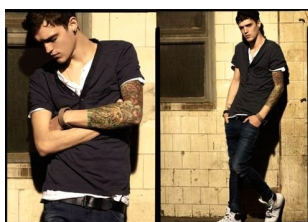

Kaj naj danes oblečem?

Nas piščančke vzemi!

Nato končno prideš v šolo, nakar ti sošolka pod nos pomoli vabilo na njeno zabavo. Spet se pojavi vprašanje, kaj obleči, da boš na punce naredil vtis? Tukaj je odgovor!

Oblečeš si lahko udobne kavbojke, kratko majico in jakno ter obuješ superge... Urediš si frizuro in izgledal boš odlično!

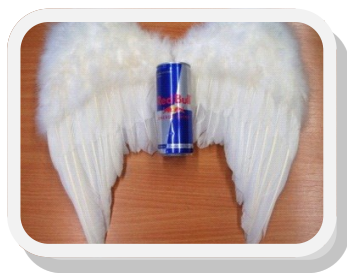
Ni vedno nujno, da si oblečen po zadnji modi. Uporabiš lahko tudi stara oblačila in iz njih narediš kombinacije, na katerih se bo ustavilo veliko pogledov deklet. Dovolite si biti ustvarjalni.

Zala Šenkinc, 8. b

ENERGIJSKE PIJAČE

Monster energy, Shark bite, Red bull ti da krilaaaaa in druge energijske pijače so tako "kul!!" To pravi večina mladine. Vendar ni vse tako rožnato, kot pravijo.

Čeprav znanstveniki veliko opozarjajo, da prekomerno uživanje energijskih pijač škodi zdravju, nekateri izpraznijo tudi po več pločevink na dan. Opozarjajo, da ni problematično to, da ti napitki dajejo dodatno energijo, sporno je to, da je količina popitih energijskih pijač močno previsoka.

Večina energijskih pijač vsebuje kofein, guarano in taurin. V energijskih napitkih najdemo še ginseng, različna umetna sladila ter vitamine, a kljub vsemu je še vedno glavna sestavina energijske pijače kofein. Guarana je tropska rastlina, ki deluje na živčni sistem in veliko manj vpliva na nas kot kofein. Te sestavine energijskih pijač povečujejo vzdržljivost v fizičnih in psihičnih naporih, izboljšujejo koncentracijo, dajejo občutek budnosti in izničijo občutek utrujenosti.

Energijske pijače povzročajo nezaželene učinke: dvig telesne teže, nemir, nervozo, vzbujenost, nespečnost, rdečico na obrazu, povečano uriniranje, mišične krče, motnje srčnega ritma ter nepovezane misli in govor.

V Sloveniji popijemo več kot štiri milijone pločevink različnih energijskih pijač na leto. Prva se je pojavila pred 15 leti. Slovenija je bila ena izmed prvih držav, ki je začela uvažati znamko Red bull.

Raziskava:

Po raziskavi, ki so jo izvedli na Univerzi v Buffalu, je pitje teh pijač nepriporočljivo, ker vsebujejo trikrat, včasih pa tudi do desetkrat več kofeina kot druge brezalkoholne pijače. Vsebnost kofeina v eni pločevinki energijske pijače je lahko enaka količini kofeina v štirinajstih pločevinkah kokakole. Houstonška raziskava je pokazala, da večina energijskih pijač vsebuje več kofeina kot dva decilitra močne črne kave.

Center za bolezni srca v avstralskem mestu Adelaide je pri študentih raziskoval delovanje energijskih pijač. Rezultati so šokirali zdravnike in študente. Zdravniki so študentom merili krvni tlak in hkrati preverili delovanje žil po telesu. Že po eni popiti pločevinki je žilni sistem postal podoben tistim, ki so zboleli za boleznimi srca in ožilja. Njihova kri se je spremenila in postala bolj lepljiva in nevarna za strjevanje, kar lahko privede do možganske kapi.

Torej, takrat, ko boš imel v rokah Red bull, se spomni, kaj v resnici boš pil.

Zala Šenkinc, 8. b

Viri: <http://www.bibaleze.si/clanek/malcek/so-energijske-pijace-primerne-za-otroke.html>,

<http://www.moski.si/sodoben-moski/moje-zdravje/zakaj-so-energijske-pijace-tako-skodljive/>

ONE DIRECTION

One Direction je fantovska skupina, ki je nastala za nastop na britanskem tekmovanju X-Factor leta 2010. Na tekmovanju so se uvrstili na tretje mesto. Njihov prvi singl »What makes you beautiful« je prišel istega leta na prvo mesto britanske lestvice. Kasneje so izdali album UP ALL NIGHT, ki je bil prodan v 12 milijonov izvodih. Novembra 2012 je izšel njihov drugi album TAKE ME HOME. Zagotovo poznaš pevce skupine ONE DIRECTION. Tukaj je še nekaj zanimivih podrobnosti o članih.

Harry Styles

Rojstni dan: 1. 2. 1994

Najljubši...

film: Love Actually, The Notebook, Titanic...

hrana: sladka koruza

album: 21 od Adele

prijatelj: Louis Tomlinson

pijača: jabolčni sok

barva: oranžna

tv show: Family Guy

igrica: Fifa

Louis Tomlinson

Rojstni dan: 24. 12. 1991

Najljubši...

film: Grease

hrana: testenine in pizza

album: 21 od Adele, How to Save a Life od The Fray

prijatelj: Stan

pijača: milk-shake

barva: rdeča

tv show: One Tree Hill, Skins

Liam Payne

Rojstni dan: 29. 8. 1993

Najljubši...

film: Click, Toy Story

hrana: čokolada

album: Echo od Leone Lewis

prijatelj: Martin, Andy in Ronnie

pijača: coca-cola

barva: vijolična

tv show: Friends, Everybody Loves Raymond

igrica: Pokemon

Niall Horan

Rojstni dan: 13. 9. 1993

Najljubši...

film: Grease, The Godfather in Goodfellas

hrana: pizza

album: Crazy Love od Michael Buble

prijatelj: Sean, Scott, Dillan, Brad

pijača: coca-cola, voda

barva: modra

tv show: Two and a Half Men

igrica: Fifa

Zayn Malik

Rojstni dan: 12. 1. 1993

Najljubši...

film: Freedom Writers

hrana: piščanec

album: Donell Jones

prijatelj: Liam Payne

pijača: Red Bull

barva: rdeča

tv show: Family Guy

igrica: Halo

Po knjigi Dare to dream

Kako imeti nohte v stilu One Direction

Zagotovo si želiš, da bi te One Direction spremljali na vsakem koraku. Ne moreš se jih nagledati in med poukom misliš samo na njih. Imamo rešitev. S temi navodili si lahko ustvariš edinstvene nohte, tako da bodo fantje vedno s teboj.

Potrebuješ:

- bel lak za nohte
- prozoren lak za nohte
- 1D sličice oz. printer
- Biti moraš prava "directionerka" (če nisi, ne beri nadaljnjih navodil)
- Nalakiraj si nohte z belo bravo (sličice bodo tako prišle do večjega izraza).
- Na internetu najdi sličice, ki jih želiš na svojih nohtih in jih pomanjšaj, tako da bodo v velikosti tvojega nohta.
- Sličice izreži in ponovno preveri, če so enake velikosti kot tvoj noht.
- S prozornim lakom si pobarvaj en sam noht, preštej do 15, vzemi sličico in si jo pritisni na noht, tako da se popolnoma prilega (pri robovih si lahko pomagaš z zobotrebcom).
- Postopek ponovi še na ostalih nohtih.

Ustvarila si popolne 1D nohte.

Če želiš, si lahko tako tudi prilepiš sličice katerega koli drugega zvezdnika ali zvezdnice.

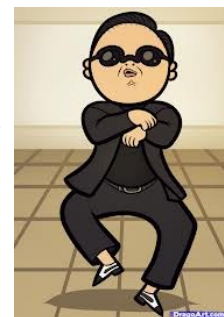

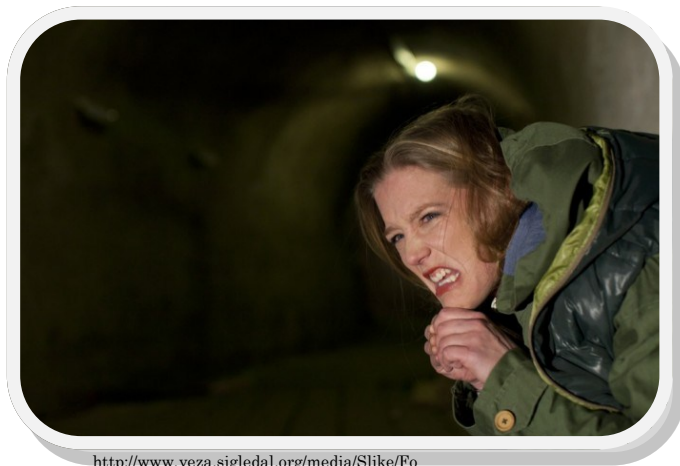
Anja Habič, 8. b

GANGNAM STYLE

PSY je zelo popularen in eden najbolj tipičnih predstavnikov tako imenovanega K-popa (K kot korejskega). Njegov video z naslovom Gangnam Style je obnorel ves svet in je že presegel 251 milijonov ogledov na YouTube, hitro pa so se razpasle tudi številne priredbe njegovega videa.

Jae-Sang Park z umetniškim imenom Psy je s svojo skladbo Gangnam Style osvojil YouTube, velika uspešnica pa je tako postal tudi ples, ki spominja na jahanje nevidnega konja. Pesem sicer kritizira južnokorejsko razredno družbo v soseski Gangnam, posmehuje pa se ljudem, ki skušajo posnemati življenjske navade bogatašev.

<http://www.veza.sigledal.org/media/Slike/Fo>

KULTURNI DAN: PREDSTAVA ZLATI ŠUS

V sredo, 12. 12. 2012, smo se devetošolci odpravili v Lutkovno gledališče. Učitelj nam je že pri pouku slovenščine povedal, da si bomo ogledali monodramo Zlati šus. Izvedeli smo, da bo predstava posegla v temo odvisnosti. Ko smo prišli do Lutkovnega gledališča, smo bili vsi malo začudeni, ker nismo vstopili skozi vhodna vrata, vendar smo se sprehodili do zadnjih vrat. Tam smo vstopili v temen prostor.

Počutila sem se kakor v grozljivki. Kratka pot je vodila skozi tunel, na koncu tunela pa so bili naši sedeži. Scena je bila zelo preprosta. V kotu stol, lutka in klopca. Vsi smo bili polni čudnih občutkov. Nismo vedeli, kaj naj pričakujemo. Ko smo se usedli, se je naenkrat vse stemnilo. Nič nismo videli, slišali smo samo grozljiv zvok korakov. Bilo mi je zelo neprijetno, a hkrati me je zelo zanimalo, kaj se bo zgodilo.

Zagledali smo mlado dekle, ki počasi hodi proti nam. Ime ji je bilo Mura. Na prvi pogled je bila navadna najstnica. Bila je lepa, naličena, vendar njen pogled ni bil prav jasen. Začela je pripovedovati svojo zgodbo. Mura je bila v devetem razredu. Ona in sošolca Viki in Sale so skupaj ustanovili bend. Hoteli so nastopati na valeti, a jim je nepričakovani dogodek pokvaril načrte in jim razdril bend za vedno.

Mura ni imela razumevajočih in dobrih staršev. Ko nam je to razlagala, se je zbodla z ostro iglo. Že s tem dejanjem smo videli, da je z njo nekaj zelo narobe. Zvedela sem, da njena mama vsak dan je tablete, oče pa se zdravi v umobolnici. Mama jo je tudi silila, da se je držala diete in jemala tablete, ker po njenem mnenju Mura ni bila dovolj suha. Tudi bonbonov od sosede Nežke ni smela jesti. To dejanje je Muro za vedno prizadelo in jo prisililo misliti, da je nepopolna. Zaradi tega je poskušala bruhati hrano, ki jo je ravnokar pojedla, vendar ji ni uspelo. Zato je začela piti alkohol, da bi lahko bruhala.

Medtem pa je spoznala Vikija in Saleta. Spoznala ju je v zelo čustvenem stanju, zato je bilo Saletu in Vikiju zlahka Muro povleči v njuno družbo ali v njun začaran krog. V njima je Mura videla prijaznost in videla je, da hočeta zanj skrbeti in se z njo družiti. Take pozornosti Mura v otroštvu ni poznala. Kmalu so postali zelo dobri prijatelji. Lahko rečemo tudi, da so postali zelo dobri odvisniki. Sale je ponudil Muri rešitev, kako se znebiti vseh težav. Ponudil ji je drogo. Drogo, s pomočjo katere je Sale videl modre konje. Tako je kljub težavam s hrano in alkoholom postala odvisnica. Mislila je, da je to nekaj čisto normalnega in je vedno zanikala, da je odvisnica. Sale ji je to tudi zatrjeval in govoril, da lahko kadarkoli preneha, toda tega ni nikoli storil. Prišel je tako daleč, da je vzel zlati šus—prevelik odmev. Zaradi tega je umrl. Mura je ob tem postala žalostna, ker je vedela, da mora to povedati njegovim staršem. Uprizorila nam je, kako je ona to storila. Zvedeli smo, da starši niso niti vedeli za Saletovo odvisnost. Mura jim je hotela povedati, da je Sale v bolnišnici, a na koncu jim je morala povedati, da njenega sina ni več. Mura je ob boleči misli, da njenega prijatelja ni več, začela kričati in jokati. Na koncu pa je le skrivnostno odšla v temno ozadje.

Monodrama je zelo čustvena in hkrati poučna. Namenjena je predvsem najstnikom in tudi staršem. Igralka Ana Hribar nam je z odličnim nastopom predstavila pretresljivo življenjsko zgodbo štirinajstletne Mure. Takšnih in podobnih tragičnih zgodb, pa sem prepričana, je mnogo več, kakor si mi mislimo.

Hana Podvršič, 9. b

Manca Kavčič

BLIŽA SE NOVO LETO

V soboto je pri nas lepo dišalo in veselo je bilo. Bil je božični večer, mama je pekla piškote in potico.

Okraševali smo jelko in postavljali jaslice. Jelko smo okrasili s steklenimi palčki, krogami in zvezdo na vrhu.

Ko smo okrasili jelko, je prišla na vrsto božična večerja. Pri božični večerji smo jedli bakalar, za glavno jed purana, pire krompir, za sladico pa piškote in potico. Okrog polnoči so se pod jelko naenkrat znašla darila. Jaz sem dobil lego kocke in čokolado. Potem sem se igral s prijatelji. Igrali smo se z igračami, ki smo jih dobili. Moj najboljši prijatelj je dobil igro Monopoly, ki si jo je želel.

Po končani večerji smo se poslovili. Dogovorili smo se, da se ponovno srečamo na silvestrovo.

Luka Papež, 4. b

MED ODMOROM

V času pouka imamo tudi odmor. To je zame najljubši čas v šoli.

Med odmorom s sošolkami poklepetamo, se igramo, včasih pa tudi prepiramo. Med glavnim odmorom lahko hodimo v jedilnico po sadje, gremo v knjižnico ali pa v razredu kartamo. Odmori so mi najbrž tako zelo všeč ravno zato, ker so tako kratki. Ne predstavljam si, da bi v šoli imeli ves čas odmor. Hitro bi nam postalo dolgčas ali pa bi se večino časa prepirali.

V času pouka odmor potrebujemo, da si malo odpočijemo od učenja in se sprostimo.

Maša Ham, 4. b

BLIŽA SE NOVO LETO

December je zadnji mesec v letu, zato vem, da se bliža novo leto.

Decembra veliko praznujemo. Doma postavimo smreko in jo okrasimo. Ker imamo doma veliko okraskov, lahko smreko zelo lepo okrasim. Ko je smreka okrašena, komaj čakam, da so pod njo darila. Poleg smreke postavimo na mizo adventni venček. Prvo adventno nedeljo prižgem prvo svečko. Svečke vedno prižgam jaz. Ker sedaj hodim že v četrti razred, mi mami in oči to že zaupata. S sestro dobiva adventni koledar in se vsak dan posladkava s čokoladico.

Meseca decembra je v centru mesta najlepše. Na Prešernovem trgu vsako leto stoji velika smreka, okrašena z lučkami. Okrašen so še ulice, mostovi in druga drevesa, ki ulice praznično razsvetlijo. Iz centra mesta je tudi zelo lep pogled na osvetljen Ljubljanski grad. Pred novim letom pridejo k nam trije dobri možje. To so Miklavž, Božiček in dedek Mrz. Miklavž mi prinese sadje, sladkarije in čokolade. Želela bi si, da mi kdaj prinese tudi kakšno igračo. Če si poreden, ti lahko Miklavž prinese tudi šibo. Najbolj se veselim prihoda dedka Mrza. V službi od očija in mamiče mi prinese darilo, ki sem si ga želela. Majhno darilo pa mi pusti tudi Božiček pod našo smrekico. Božični večer je nekaj posebnega. Naša družina gre k otroški polnočnici, kjer imajo velike in lepe jaslice. Na božični večer doma pojemo in poslušamo božične pesmi. Ko je konec božiča, komaj čakam novo leto. Takrat sem lahko budna do polnoči in gledam ognjemet. Z domačimi pa nazdravimo s šampanjcem. Da ne bo pomote, s sestrico pijevo otroški šampanjec.

Mesec december mi je všeč, ker se veliko dogaja in dobim veliko daril, ljudje pa si voščijo vse najlepše v prihodnjem letu.

Manca Kavčič, 4. b

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je zajec. Zelo rada imam bele kunce s črnim smrkom in velikimi ušesi. Ko sem imela dve leti, sem za rojstni dan dobila majhno zajčico. Ime sem ji dala Anča.

Anča je imela svojo kletko, v kateri je imela seno, hrano in vodo. Zelo rada je imela korenček in zajčje piškote. Moja zajčica je obiskovala veterinarja, ker je imela deformirano čeljust. Veterinar ji je enkrat na mesec pobrusil zobe.

Njeno kletko sem redno čistila in ji menjavala vodo in brikete, v kateri je lulala in kakala.

Moja najljubša žival je pred enim letom umrla. In od takrat nočem imeti nobene živali.

Lea Kovačevič, 4. b

VČERAJ ZVEČER ...

Včeraj zvečer je v moje možgane brez povabila vstopila sitnoba.

Ravno sem brskala po torbi ter se pretvarjala, da iščem zvezek. Zvezek pa je bil v resnici že na mizi. Iskala sem telefon. Počasi in vprašujoče sem dvignila glavo izpod mize. V sobi ni bilo nikogar, razen mene.

Na hitro sem preletela snov v učbeniku, nato pa sem prižgala telefon in začela plesati. Vse je bilo v redu, dokler mami ni slišala glasbe.

Po kljuki na vratih je usekala roka. Zaslišala sem znan glas. Poskusila sem zadrževati dih, niti prsta si nisem upala pomoliti skozi vrata. Želela sem si, da bi imela pripravljen načrt. Nisem ga imela, zato sem ga želela čim prej skovati.

V naslednjem trenutku pa je mami odprla vrata. Želela sem si, da bi odfrčala do veselja. Mislila sem, da me bo mami nadrla.

Prav nasprotno, zasmejala se je in začela plesati skupaj z mano.

Lucija Stanko, 4. a

LANA IN ZLATO PERO

Nekoč, že stoletja nazaj, je živela deklica Lana.

Imela je brata Žana, ki je pravkar dopolnil osem let, sama pa je bila stara že enajst let. Mama Sara je bila po poklicu natakarka, delala pa je v bifeju blizu Lanine šole. Oče Miha pa je bil uspešen gradbenik. Imeli so dovolj denarja za hrano in pijačo.

Pa je nekega dne mama zbolela. Oče, Žan in Lana pa niso vedeli, kaj naj storijo.

Nekega dne je Lana odšla v gozd, kjer je našla zlato ptičje pero. Vprašala se je: »Le od kod je prišlo?« Lana je stresla pero. Zaslišala je tih glas, ki ji je rekel, naj s prahom, ki prši iz peresa, potrese mamo, pa bo ozdravela. Lano je to zelo razveselilo. Takoj je stekla domov ter mamo potresla s čudežnim prahom. In res je bilo tako, kot je rekel glas. Mama je ozdravela.

To je bilo veselja v hiši. Vsi so bili srečni in odšli so na morje, kjer so se zelo zabavali.

Ko so se vrnil domov, pa je Lano in Žana čakalo presenečenje. Doma sta bila pes za Lano in papiga za Žana. Takoj sta ju vzljubila in jima dala imeni. Lanin pes je dobil ime Piki, Žanovo papigo pa so klicali Zlatka, ker je imela rumeno perje.

Bližala se je noč, zato so se vsi umili in odšli spat. A še pred tem so nahranili Pikija in Zlatko. Približeval se je nov dan. Ampak o tem zdaj ne bomo govorili.

Zlato pero še danes krasi Lanino sobo in če boste kdaj na sprehodu opazili, da se v kakšni hiši nekaj blešči, vedite, da je tam živela Lana.

Lucija Stanko, 4. a

DOKSI

Doksi je je pes samec, star sedem let. Preračunano v človeška leta je star kar 49 let. Vsako dopolnjeno leto psa namreč pomnožimo s sedmimi človeškimi. Doksi je velik čistokrvni nemški ovčar. Do nedavnega je živel v pesjaku pri stari mami in atu. Ker sta mama in ata že zelo stara, Doksi pa je zelo močan in živahen pes, ga nista vozila na sprehode. Velikokrat sta ga spustila, da je tekel okrog hiše. Ob ograji, kjer so vozili avtomobili, je bila zdršana steza od njegovega dirjanja. Avtomobilov za ograjo ni prenašal. Prenašal pa ni niti drugih psov. Že kot mali mlečnozobi pes se je stepel s sosedovo starejšo psičko. Jasno, da je v boju zmagal, a pri tem izgubil kar pet mlečnih zob.

Doksi je rad jedel vse, ni mu dišal star kruh. Večkrat je namreč po kosilu dobil ostanke hrane. Moji mamici je bilo to zelo všeč, saj se tako hrane ne meče stran.

Hudo mi je, ker Doksija ne vidim več. Pred kratkim sta ga ata in mama podarila znancu Petru. Podarila sta ga zato, ker sta stara in ne moreta skrbeti zanj tako, kot bi lahko. Poleg tega mora mama skrbeti tudi za ata. Mama pa se je tudi bala, da je Doksi v svoji veliki vnemi po dirkanju okrog hiše ne bi podrl na tla.

Mama pravi, da se sedaj Doksiju godi zelo dobro. Spi pri gospodu Petru v spalnici, velikokrat gresta tudi čez dan na sprehod. Avto pa je zanj postal nova dogodivščina oziroma nov šport. Vsakokrat, ko mora gospod Peter po opravkih, je Doksi prvi v avtu, saj se po novem neskončno rad vozi z njim.

Liza Lap Križman, 4. b

Prijatelji in prijateljstvo

Prijateljstvo imamo vsi radi. Prijateljstvo pomeni, da imaš nekoga, ki se s tabo zabava, igra in ti pomaga.

Tudi jaz imam prijatelje. Moj najboljši prijatelj je Nejc. Dober prijatelj je zato, ker je smešen, igriv, zabaven in dober v športu. Velikokrat se skupaj igrava. Kdaj pa tudi pridem k njemu na obisk. Moj dober prijatelj je tudi Tim. Skupaj hodiva na baseball in občasno odide k meni domov. Letos sva skupaj preživela nekaj počitniških dni. Skupaj hodiva na angleščino in se večkrat igrava. Imam tudi prijatelja Gaja. Z njim hodim na karate in se pogosto igram.

Imam tudi veliko več prijateljev. Dober prijatelj je brat Jure. Z njim si zaupam veliko skrivnosti. Z Juretom se tudi igram. Z njim se velikokrat spreva. Tudi mama in oče sta prijatelja. Z njima se igram družabne igre in karte. Velikokrat sta zaposlena. Igram se lahko tudi sam. Mislim, da imajo vsi ljudje prijatelje. Tisti, ki nimajo prijateljev, niso tako srečni, in zamujajo veliko lepih trenutkov.

Rok Arsovič, 4. a

SESTRA NIKA

Imam sestro Niko. Stara je dvanajst let. Imam jo rada, čeprav se včasih kregava. Ko sem bila v vrtcu, sva se igrali šolo. Nika je bila učiteljica. Naučila sem se pisati, brati in računati. Ko je bil božič, mi je Nika dala darilo in tako vem, da me ima rada. Zame je napisala tri knjige: Zmaga ni pomembna, Pust je naš in Kdo je kriv. Naučile so me, da je bolje pomagati, kot pa zmagati in da včasih slabi ljudje povežejo dobre.

Liza Knez, 2. b

KONEC TEDNA

Komaj sem čakal, da se konča pouk.

Prvi dan v soboto sem šel s planinci na Rašico. Tam sem se zabaval. Ko sem prišel domov, sem bil zelo zasan.

Drugi dan v nedeljo smo šli v Maribor k dediju. Tam sem jedel kosilo. Z Matijo sva lupila fižol. Ko sem hotel potlačiti olupke, mi je spodrsnilo in sem padel na tla.

Martin Šprogar Perko, 2. b

V KAMPU IN NA KORNATIH

Vsako leto gremo s prijatelji v kamp Filip. Še preden smo šli, sem vedela, da bo to leto posebno.

V kampu imam prijateljico, s katero se igram. Velikokrat imamo iste sosede. Letos smo se odločili, da gremo na izlet na Kornate. Odšli smo vsi, razen moških staršev. Z ladjo smo odšli v Biograd. Ker smo Slovenci, smo lahko izbirali med dvema ladjama. Med potjo fantje niso bili ravno dobre volje. Tam smo dobili tudi malico. Približno na pol poti so fantje odšli na streho ladje, kjer so se počutili bolje. Med potjo smo videli raven otoček Tanjurič. Videli smo tudi gojišča rib. Čez nekaj časa smo pripluli do Kornatov. Po potki smo odšli k slanemu jezeru. Tam smo se okopali in se povzpeli na manjši hribček. Z njega smo videli klife. Ko smo prišli s hribčka, smo kupili sladoled. Potem smo se okopali v morju in odšli na ladjo. Tam smo imeli kosilo. Preden smo odšli, sta moj brat Peter in prijatelj Tomaž kupila kavo na sosednji ladji. Peljali smo se na odprto morje. Čez nekaj časa smo pripluli pod most med Pašmanom in Ugljanom. Ko smo se peljali nazaj v Biograd, smo videli naš kamp. Po pristanku smo si privoščili sladico.

Jaz sem dobila čokoladno kupo s 15-centimetrsko visoko smetano. Pomagala sta mi jo jesti Peter in Tomaž.

Katja Novak, 5. a

KORZIKA

Opisal vam bom moje najlepše počitnice v letu 2010.

Iz Ljubljane smo potovali proti pristanišču Livorno, ki je v Italiji. S trajektom smo šli do Bastie, do glavnega mesta Korzike. Korzika je otok. Pripada Franciji. Na Korziki se je rodil Napoleon Bonaparte. Napoleon je bil veliki vojskovodja in francoski cesar. Na Korziki je veliko kampov ob morju. Korzika ima tudi gore.

Najprej smo potovali po vzhodnem delu otoka. Obiskali smo veliko mest. Med njimi so Porto Vecchio, Bonifacio in Sartene. Potovali smo tudi v notranjost otoka.

Korzika ima tudi reke. Bili smo v kampu, ki je bil zraven reke. Takrat sem se zelo zabaval. Bil sem na eni od skal. Na skali je bila tudi Maruša, ki je bila že suha, nato sem jo porinil v reko. Potem sem pa še jaz zmagoslovno skočil. Na poti sem videl tudi črne pujse, ki so se sprehajali čez cesto.

Potem smo šli naprej. Proti koncu smo šli v kamp, ki je imel mivkasto plažo. Take plaže so mi zelo všeč. Tam smo prespali tri ali štiri dni. Ko smo se vračali, smo prišli v kamp, kjer so bili na obali kar dva metra visoki valovi. Potovali smo 14 dni. Potovali smo s šotorom.

To so bile moje najlepše počitnice.

Aleks Kline, 4. a

MOJ BRAT

Moj mlajši brat je prava sitnoba. Ko pišem domačo nalogo, pomoli glavo v mojo sobo in se dere. Ko ga zatožim mami, on pa vprašajoče gleda. Vedno zna skovati tak načrt. Potem odfrči v dnevno sobo in gleda risanke. Ko zasliši znani glas očeta, hitro ugasne televizijo in se gre igrat. Zadržuje se v dnevni sobi, da potem spet gleda televizijo. Spreletela ga je misel, da bi spet nagajal meni. Ko je oče to slišal, ga useka po riti.

Luka Golubović, 4. a

MOJ MARATON!

Danes je deževalo. Imel sem maraton. Na maraton se mi ni dalo iti, ker je zelo deževalo.

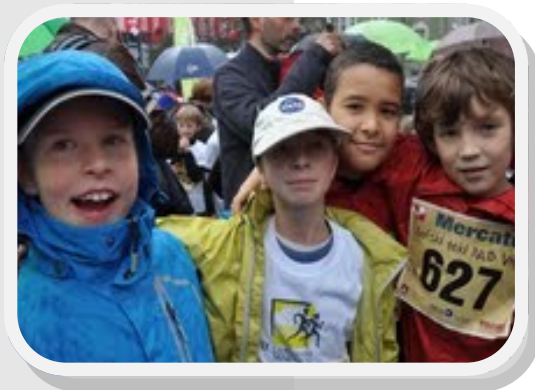
Ko smo se odpravili, je deževalo še bolj. V mestu smo se dobili z Robinom, Domnom ter Aleksom. Z mami sva se ogrela in naredila raztezne vaje.

Razmišljal sem o maratonu, koliko bo dolga proga. Mami mi je rekla, da naj grem na začetku počasi, na koncu pa hitro. Dež me ni več motil.

Ko sva šla na štart, so bili tam že vsi zbrani. Tam smo se pogovarjali, kako hitro bomo tekli. Domen je rekel, da bo tekel hitro, Aleks pa ni rekel nič. Robin pa je rekel, da bomo on, Aleks in jaz tekli skupaj. Komaj smo čakali, da se začne.

Ko se je začelo, so eni tekli zelo hitro. Z Robinom sva tekla počasi. Rabila sva 11 minut do cilja. V cilju so nama dali kolajne in vodo z okusom hruške. Preden sem prišel na cilj, sem videl še mami, ki je fotografirala. Na cilju mi je oči pomahal. Domen in Robin sta šla domov. Z Aleksom pa sva šla v Zvezdo. Tam sem jedel tortico. Potem sem dobil še piškotke v obliki zvezdic. Ko smo se najedli, smo šli domov.

Na maratonu mi je bilo zelo všeč. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo tekli. Na koncu maratona nisem bil utrujen, ampak so me malo bolele noge.

Aljaž Zupančič, 4. a

17. LJUBLJANSKI MARATON

Začele so se krompirjeve počitnice in bila je sobota. Bil je 17. Ljubljanski maraton in jaz sem tekel na 1800 metrov. Ker sem komaj čakal ta dogodek, sem se brez ure zbudil že ob sedmih.

Pri meni je bila mala teta in čakali smo Robina, ker naj bi šla skupaj na štart. Imel sem tremo, saj so vremenoslovci napovedovali dež.

Ko je okoli devetih končno prišel Robin, sem se zelo razveselil. Nekaj časa sva igrala računalniško igro GTA in namižni hokej. S sošolci smo se dogovorili, da se dobimo v centru mesta pred knjigarno Konzorcij.

Ob enajstih sva bila z Robinom že pripravljena. Oba sva se bala, kako hitro bova tekla. Peljali smo se z našim avtom. Ker smo bili prezgodnji, smo se sprehodili in si ogledali progo. Izgledala je zelo dolga. Ob 12:10 smo že čakali pred knjigarno. Prišla sta še Aleks in Aljaž, kmalu zatem pa še Varjina mama. Povedala je, da bo Varja mogoče prišla z očijem, čeprav je dvomila o tem. Na poti proti štartu sva z Robinom skakala, tekala in se še na druge načine ogrevala.

Nekaj časa smo čakali, ker so pred nami začeli s tekom še 1. in 2. razredi. Najprej so štartali fantje, potem pa punce. Bilo mi je zelo neudobno, ker je nekaj časa deževalo, nekaj časa pa ne in zato sva si morala slačiti in oblačiti peleline. Končno smo se lahko pomaknili na štartno črto.

Kmalu zatem smo lahko štartali. Imel sem hiter tempo in kmalu prehitel Robina, Aljaža in Aleksa. Veliko sem prehitel, zato sem bil zelo vesel. V cilj sem prišel v približno osmih minutah in pol. Na cilju smo dobili zastoj pijača in bon za vroči čaj v Mc'Donaldsu. Očija, mami in Robina sem počakal v bližnjem podhodu.

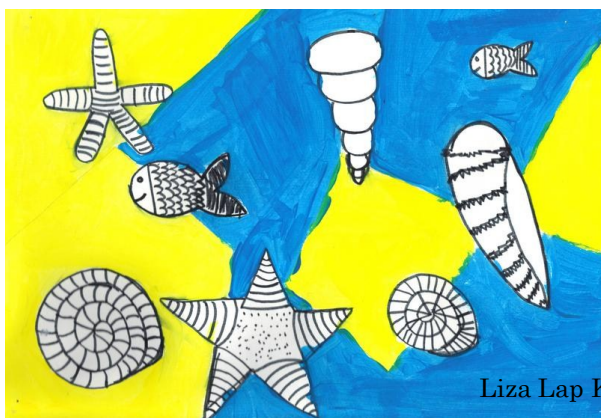
Bila sva čisto premočena in hitro smo šli domov. Tam smo pojedli kosilo. Robin je še nekaj časa ostal pri meni, potem pa smo ga odpeljali k njemu domov. Doma sem se zabaval do desetih, ko sem moral spet sladko spat.

Domen Lisjak, 4. a

O PRIJATELJIH IN PRIJATELJSTVU

Jaz imam veliko prijateljev. Z njimi se rad družim, igram, pogovarjam in zabavam. Prijatelji si med seboj pomagamo. Ko so moji prijatelji na počitnicah, jih zelo pogrešam. Ko sem na počitnicah, mi delajo družbo moj brat Črt in moji kužki. Tudi oni so moji prijatelji. S Črtom se skupaj kopava in skačeva na glavo. Zvečer igrava Enko ali zlagava domine. Včasih skupaj gledava film ali igrava računalniške igrice. Črt mi je všeč, ker se veliko šali z mano. Včasih se s prijatelji tudi skregamo. Takrat sem žalosten. Čez nekaj časa se opravičimo drug drugemu. Moja mami pravi, da pravi prijatelji ostanejo vse življenje skupaj.

Gaj Rajšter, 4. a

Liza Lap Križman

Prijateljstvo

KAKO JE SMETIŠČE POSTALO IGRIŠČE

Nekega dne so prišli otroci na smetišče.

Tem otrokom je bilo dolgčas. Videli so, da je smetišče na travniku.

Mimo je pripeljal avto in odložil star tobogan. Spomnili so se, da

lahko iz nekaterih smeti naredijo igrala. Zaposili so starše, da jim

kupijo orodje in opremo za čiščenje. Zaposili so očete, da jim

pomagajo odnesti težke nepotrebne smeti. Ko so jih odnesli, so

naredili natančen načrt igrišča. Iz lesenih desk so naredili hiške, iz

starih avtomobilskih gum so naredili gugalnice, staro zarjavelo kovino so pobarvali v lepe pisane

barve in iz nje naredili ograjo in plezala. Iz lesa in kamna so naredili klopce za starše otrok, ki se

igrajo. Ko so končali, so lepo uredili igrišče, da bi pritegnili pozornost. Posadili so rože in sadna

drevesa. Ko so čisto vse končali, so odprli vrata igrišča. Vsak dan se je na igrišče prišlo igrat veliko

srečnih otrok.

Maša Ham

Luka Golubović, 4. a

Moja najljubša žival

Moja najljubša žival je pes dalmatinec, zato vam ga bom danes opisal.

Dalmatinec je srednje velik pes, katerega osnovna barva je bela s

črnimi ali rjavimi pikami. Dlaka je kratka, trda, gosta, gladka in svetleča. Je izredno

mišičast pes, pri teku je hiter in vztrajen. Po značaju je bister, prijazen, lep in

družaben pes. Je prijeten pes z dobrimi naravnimi zasnovami. Značilnost

dalmatincev je izjemen smisel za čistočo. Uporaben je kot družinski pes ali

spremljevalec, saj je zelo umirjen in se dobro prilagodi tudi življenju v

stanovanju, vendar je hkrati tudi zelo aktiven pes in ga je zato v tem primeru

potrebno voditi vsaj na dolge sprehode.

Dalmatinec potrebuje ogromno gibanja in če mu le-tega primanjkuje, postane

nesrečen in težaven za okolico. Posebnost dalmatincev je, da se skotijo

popolnoma beli, šele po tednu ali dveh dobijo prve pikice, ki vsaj približno

nakazujejo, kakšen bo kot odrasel pes.

In še ena zanimivost, ko je dalmatinec vesel, se smeji. Povprečna življenjska

doba dalmatincev je od 11 do 13 let, nekateri pa doživijo tudi 15 ali 16 let.

Luka Papež, 4. b

MOJE LETOŠNJE JESENSKE POČITNICE

Moje letošnje jesenske počitnice so bile še kar zanimive pa tudi zabavne. Počitnice so se zame, in najbrž tudi za moje sošolce, začele že v petek popoldan, saj je Aljaž praznoval rojstni dan v Atlantisu. Jaz osebno sem se na rojstnem dnevu zelo zabavala, saj smo se škropili, plavali, hodili po vodnih blazinah, plavali s skuterji, vrteli »kolo za hrčka«, se spuščali po vodnem toboganu in plezali v vodnem parku.

V soboto pa je bil Ljubljanski maraton. Morala bi teči na njem, a sem se slabo počutila in sem zato šla samo v knjižnico skupaj z mami in Ožbejem.

Brrr, zakaj pa zdaj sneg? Saj še ni december. Ja, v soboto je tudi prvič v tem letu snežilo. Ožbej se je že veselil delanja snežakov, angelčkov in kepanja, ker je trdil, da bo v nedeljo zjutraj že polno snega. Pa je bilo čisto drugače. Sneg se je iz nedelje na ponedeljek vedno bolj talil in talil... in se stalil.

V torek, ko smo šli k stari mami in staremu atu v Vrhovo, ga ni bilo več. No, torej, sneg zdaj ni važen. V Vrhovo smo se peljali z vlakom. Potem, ko smo že skoraj prispeli, pa... uau! Ne moreš verjeti! Ljubljana je glavno mesto Slovenije, pa niti snežinke nimamo več, v Vrhovem na vasi imajo pa 2 centimetra snega. Ni fer! No, mogoče je, ampak... V Vrhovem smo tako lepo pojedli kosilo, odšli na pokopališče, se malo pogovorili, bili smo tudi čisto malo na računalniku pa smo morali že domov. Poslovali smo se od Runa, Belka, zajcev in kokoši ter petelina, še posebej pa od stare mame in starega ata.

Ko smo prišli domov, me je klicala Vesna in me povabila k sebi domov. In seveda je moral z mano tudi Ožbej. S seboj pa sva vzela kostume za noč čarovnic. Smo se kar zabavali, saj sem se oblekla v nevesto. Joj, kakšna buča sem, to se je dogajalo v sredo in ne v torek.

V četrtek, 1. novembra, je bil praznik, v petek pa smo odšli k babici in dedku. Tudi pri njiju smo jedli kosilo, zaplesala pa sem jima še svoje štiri plesne. Prišla pa sta tudi teta Andreja in stric Igor ter meni in Ožbeju podarila komplet pisanih papirjev za ustvarjanje.

Ob 15.00 pa smo iz Zagorja odšli v Trbovlje z avtobusom seveda na obisk k sestrični Manci. Odnese sem ji moje stare ponije, komplet za friziranje in torbico s princeskami. Njeni sestrici Mii pa sem dala majhnega plišastega medvedka. Obe sta bili takoj navdušeni. Z Manco smo kasneje sestavljali njeno sestavljanko s princeskami, pojedli pa smo tudi nekaj čokoladnih navihančkov. Res so bili dobri! Potem smo pa že spet morali iti domov.

Le kam se času tako mudi, da mora biti že sobota. No, to, da je že sobota, mi ni všeč, je pa bilo super, ker smo šli v kino. In ne boste verjeli, gledat smo šli legendarni Hotel Transilvanija. Bil mi je zelo všeč, pesmi so bile pa sploh dobre. No, zvečer me je pa še Vesna povabila na domačo torto, pisati pa sva začeli tudi revijo.

Zadnji dan počitnic sem se zbudila ob 9.00 uri in ne vem, ali bom za šolo sploh še znala vstati ob sedmih zjutraj. No, je pač zadnji dan počitnic, k meni pa je popoldan prišla Vesna.

Te jesenske počitnice so bile res dobre in komaj že čakam naslednje.

Lucija Stanko, 4. a

BLIŽA SE NOVO LETO

Ko sem se to jutro zbudila, sem pogledala na koledar. Juhuhu! Videla sem, da je do dedka Mraza samo še en teden. Od vsega v decembru imam najraje dedka Mraza. Ko je končno dedek Mraz prinašal darila, sem ugotovila, da pod smreko ni daril. Mami mi je povedala, da sta sestrici tolikokrat rekli besedo božič, da dedek Mraz ne nosi več daril. Od groze bi me skoraj kap. Še šest dolgočasnih dni. Naslednji dan sem za povrh še bruhala. No ja, vsaj v šolo mi ne bo treba. Na srečo sem se pozdravila še pred novim letom. Končno novo leto. Vsa vesela se poženem v darila in iščem svoje ime. Najdem devet paketov z mojim imenom.

Tako sem proslavila novo leto.

Ja, pa srečno novo leto tudi vam!

Kari Čepon, 4. b

PALICA ŽELJA

Nekoč je za devetimi gorami stala revna bajtica. V tej bajtici so živeli oče in trije sinovi. Nekega dne pa se je zgodilo, da je oče hudo zbolel in je vedel, da bo umrl. Pred smrtjo je trem sinovom velel: »Ko bom umrl, si moje imetje razdelite pravično« in je umrl.

Po očetovi smrti sta starejša brata mlajšemu dala samo hlebec kruha in vrč vode. Rekla sta mu: »Na, tu imaš kar potrebuješ. Sedaj pa pojdi v svet« in potem sta ga izgnala iz bajtice.

Pa se je zgodilo, da je nekoč zagledal lepo dekle, ki je paslo ovce. Šel je do nje in ko ga je zagledala, se je takoj zaljubila vanj. Še tisti dan je bila poroka.

Nekega dne pa je žena našega fanta hudo zbolela. Mož ji je rekel, da gre po svetu in da bo našel zdravilo, da jo bo pozdravil. In tako je šel. Hodil je tri noči in tri dni ter prišel do nekega kraja, kjer je zagledal velik grad. Vstopil je vanj in zagledal kralja, ki je v roki držal stekleničko. Prišel je do njega in ga vprašal: »Kaj imaš v roki?« Povedal mu je, da je to zdravilo, ki pozdravi vse bolezni. Fant je vprašal, če mu ga da, kralj pa se je začel smejati. Ko se je zresnil, mu je postavil pogoj, da ga dobi. Velel mu je: »Dam ti zdravilo, ako pred mojim gradom urediš najlepši vrt.«

Naslednje jutro se je kralj zbudil že ob zori in pred svojim gradom zagledal najlepši vrt v deželi. Kralj se je držal obljube in fantu izročil stekleničko. Na poti domov je fant srečal berača, ki so ga pretepali fantje njegovih let. Velel jim je: »Pustite berača pri miru, če ne, se vam ne godi dobro.« Ko so zaslišali te besede, so hitro zbežali. Berač je prišel do njega in se mu je zahvalil. Rekel mu je: »Ker si me rešil, ti za plačilo dam to palico.« Fant se mu je zahvalil in odšel. Hodil je nekaj noči, da je prišel domov. Tam je zagledal svojo ženo, njeno zdravje pa se je le še poslabšalo. Hitro ji je vlil kapljico zdravila iz stekleničke. Žena se je takoj počutila bolje. Čez dva dni je bila že zdrava. Zdravilo, ki ga nista potrebovala, sta prodala in zaslužila veliko denarja, saj je bilo zelo vredno. Potem sta se oba preselila v veliko, lepo palačo.

Nekega dne pa so se kar naenkrat odprla vrata. Če se še spomnite, bila sta tista dva brata, ki sta ga izgnala. Ja, to sta bila onadva. Nekako sta izvedela za to, da sta se fant in njegova žena preselila v palačo. Potem sta ju na silo odvedla v očetovo staro bajtico, sama pa sta se preselila v palačo. Ravno v tistem času se je fant spomnil na palico, ki mu jo je dal berač. Rekel je: »Naj bosta brata s tem, kar sta naredila, hudo kaznovana.«

Tako se je tudi zgodilo. Brata sta videla, da sta si fant in žena ustvarila družino, sama pa sta bila revna in sta imela le drug drugega.

Andraž Rus, 6. a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Gorila je moja najljubša žival.

Všeč mi je, ker je zelo mogočna. Težka je do 300 kg in visoka več kot 2 metra. Kadar se počuti ogroženo, se postavi na noge, tolče po prsih in glasno rjovi. Ne zna plavati in se vode celo boji. Gorile so rastlinojede. Podnevi nabirajo hrano in rade poležavajo na soncu. Bolj redko splezajo na drevo. Spijo na tleh. Vsak večer si ležišče znova naredijo iz vejevja. Edini resnični sovražnik je človek. Zgodí se, da leopard napade mlado gorilo, kadar je sama. Gorile živijo v tropskih gozdovih centralne Afrike.

Nekoč se želim odpeljati v njihovo okolje.

Svit Požgaj, 4. b

BLIŽA SE NOVO LETO

Bliža se novo leto. Všeč mi je, ker lahko gledam rakete, celo noč sem buden in dobim darila.

Lepo je iti po mestu, ker je vse okrašeno. Veselim se novega leta, saj sem povabil vse moje prijatelje, s katerimi se vedno igramo do polnoči. Potem gremo s starši gledat rakete.

Zelo se zabavam.

Gregor Kadunc, 4. b

MOJE JESENSKE POČITNICE

Moje počitnice so se začele v soboto z Ljubljanskim maratonom. Zjutraj ob devetih sem šel k Domnu. Tam sva se igrala približno eno uro in pol. Od tam smo odšli ob pol dvanajstih. Na maratonu je deževalo. Domen je bil med prvimi tridesetimi. Zase pa ne vem. Od sošolcev so tekli še Aljaž, Aleksander in Zoja. Ko smo prišli z maratona, smo bili vsi zelo utrujeni. Pri Domnu sem jedel piščančje medaljone.

V nedeljo je snežilo. Padale so zelo velike snežinke. Pred hišo sem iz snega naredil mizico in stol. Škoda, da se je sneg tako hitro stopil.

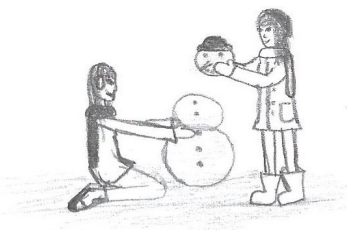
V ponedeljek zjutraj sva z mami šla na krvodajalsko. Najprej je šla v laboratorij in so ji vzeli kri iz prsta, potem so ji izmerili krvni pritisk. Obiskala sva zdravnico, ki je dovolila, da mami da kri. Potem sva šla v sobo, kjer se je usedla na poseben stol. Tam so ji vzeli skoraj pol litra krvi. Potem sva šla jest v njihovo restavracijo, kjer ti dajo zastonj malico za zahvalo. Ko sva prišla domov, sva z mami pekla palačinke in kuhala puding.

V sredo sem šel z bratom k Cenetu, ker je bila noč čarovnic. Napravili smo se v mumijo, zombija, No-face in Spidermana. Šli smo od hiše do hiše in nabrali eno vrečo sladkarij.

V četrtek je k meni prišel na obisk Cene in tudi prespal. Skupaj sva se igrala in enkrat sva šla na baseball igrišče metat žogico. Ko sva prišla nazaj, sva še malo skakala po fitnes žogi, potem pa gledala grozljivo dramo Šesti čut. Cene je naslednje jutro po zajtrku šel domov. Približno ob štirih popoldne je prišel Jaka. Z Jakom in bratom smo se igrali polica-je in lopove. Jedli smo pico, ki jo je spekla mami.

Najljubši del počitnic mi je bil, ko je padal sneg. Ni mi bilo všeč, ker so bile prekratke. Komaj čakam na božične počitnice.

Robin Ng'inja, 4. a

Ilustracija: Petra Birsa

KRATKOČASJE

Kratek čas je res kratek kratek čas.

Zato je kratek čas tudi kratek čas.

Ampak kratek čas je kra-aaatek čas.

Kratek čas je normalna bolezen, večina jo dobi.

Kratek čas je igranje,

kratek čas je zabava in še kaj.

Ne bodite žalostni,

ker imam tudi jaz kratek čas.

Robin Ng'inja, 4. a

POUČNA GOZDNA POT

(tehniški dan)

V sredo, 10. 10. 2012, smo imeli tehniški dan. Odšli smo na pohod od Turjaka do Rašice po poučni gozdni poti. Z avtobusom smo se peljali do Turjaka, naprej pa odšli peš.

Naša prva točka je bil visokodebelni sadovnjak. To je sadovnjak z manj drevesi, ki so bolj visoka, zato jih je tudi težje obrezovati in obirati. Pri drugi točki smo izvedeli, kako je videti obdelovalni travnik in travnik, ki ni obdelan. Torej obdelovalni travnik je enkrat do dvakrat pokošen, je lepo zelen in na njem ni veliko rož, medtem ko je neobdelan travnik delno rjav in suh, trava na njem je visoka in tam uspeva veliko različnih vrst rož.

Ogledali smo si past za lubadarje, ki oddaja posebne vonjave, ki jih lubadarji zavohajo 500 metrov daleč. Ko priletijo do pasti, se vanjo zaletijo in po gladki površini zdrsnejo v reže in ne morejo več ven. Izvedeli smo tudi, da če lubadarji napadejo smreko, ta postane suha najprej na vrhu in potem spodaj, jelko pa napadejo tam nekje na višini okrog 8 metrov in se suši od sredine navzgor in navzdol.

Gozdar nam je povedal, da je rob gozda grmovje in svetloljubno drevje in če bi ga posekali, bi se drevesa v gozdu posušila in ne bi bila več ločena od travnika.

Ogledali smo si rastlino zimzelen, ki cveti pozimi, in spoznali razliko med debli. Smreka ima namreč bolj temno in hrapavo deblo, jelkino deblo pa je svetlejšo in bolj gladko. Naučili smo se, da so jase sredi gozda pomembne zato, da se lahko gozdne živali pasejo na njih in ne uničujejo pridelkov na poljih, pa tudi to, da je v okolici drevesa, ki ima veliko lišajev, zrak bolj čist kot pri drevesih, ki jih imajo manj, ali so celo brez lišajev.

Spoznali smo tudi, kako prepoznamo gobo sirovko, in sicer tako, da opazimo njen bolj oranžen klobuk. Na poti smo videli še travo šaš, ki je bolj valjaste oblike, tudi svežo medvedovo stopinjo smo opazili ter drevo z imenom macesen, ki ga je v gozd nasadil človek, ker drugače raste na višjih področjih. Pred prihodom do Trubarjeve domačije pa smo videli še tri močerade. Na domačiji smo po kakšnih dveh urah hoje končno lahko malicali!

Po malici nas je prišla iskat gospa in nam razkazala notranjost mlina, kjer nam je razložila, kako so včasih mleli žito. Mleli so ga tako, da so v nekakšen lijak stresli žito, ki je najprej potovalo do mlinskih kamnov. Zgornji kamen se je vrtel in tako mlel žito, spodnjemu kamnu pa so rekli »lenuh«, ker je bil pri miru. Zmleto žito je potovalo do sita z majhnimi luknjicami, ki je žito presejalo in tako so dobili najbolj fino moko. Otrobi in ostalo žito pa so potovali še naprej do sita z večjimi luknjami, kjer so dobili zdrob, čisto na koncu pa so otrobi padli v leseno škatlo. Gospa nam je povedala tudi, da ima Babji mlin takšno ime zato, ker so si ga želeli moški, da bi vanj vrgli stare ženske, ven pa bi prišle lepe, mlade ženske, sposobne za delo. Gospa je pokazala tudi napravo z imenom stopica, s katero so žito predelali v kašo tako, da so premikali ročice, ki so dvigovale lesene palice.

Pogledali smo si tudi staro žago, s katero so žagali tako, da so s hlodom določili debelino deske, vmes so položili les, prižgali žago, da se je zelo hitro premikala in nato porinili mizico z lesom v žaganje. Za eno desko so potrebovali pet minut.

Ups, skoraj bi pozabila! Naučili smo se tudi, da se bukov les uporablja za pohištvo.

Ko je gospa nehala govoriti, smo odšli iz hiše, kjer pa smo po mojem mnenju skoraj vsi že zmrznili, ko smo končno odšli na avtobus in se odpeljali nazaj proti šoli.

Pa da ne pozabim! V Sloveniji ima najbolj dragocen les drevo »gorski javor«.

Lucija Stanko, 4. a

NARAVOSLOVNI DAN

Opisala bom gozdno učno pot. Šli smo v kraj blizu Kočevja. Peljali smo se z avtobusom. V avtobusu smo bili učenci iz 4. a in 4. b razreda.

Ko smo se peljali z avtobusom, je bilo kar veselo. Sedela sem zraven sošolke Vesne. Prispeli smo hitro. Ko smo izstopili, smo spoznali vodiča. Hodili smo pet kilometrov.

Videli smo napravo, ki ulovi smrekove lubadarje. Smrekovi lubadarji priletijo v smrekino deblo. Smrekovi lubadarji uničujejo smreke.)-: Gozdni lubadar ni izumrla vrsta.(-: Videli smo tudi štiri močerade in medvedove sledi. V gozdu smo spoznali različna drevesa: hrast, gaber, divji kostanj... Ločimo jih po lubju, obliki listov in pridelkih. Videli smo različne iglavce: smreko, jelko, macesen in gorski bor... Ločimo jih po tem, kako jim rastejo iglice (navzgor in navzdol ali na vse strani), ali se jim iglice obarvajo in potem odpadejo. Videli smo različne grme: (npr. leska...). Ločimo jih po tem, kakšne pridelke imajo.

Ko smo se ustavili, smo imeli malico na Trubarjevi domačiji. Ogledali smo si mlin in pravo mlinsko kolo. Potem smo si še ogledali žago. V žagi je bila majhna sobica za kmeta.

Čeprav je bil dež in me je malo zeblo, je bil ta naravoslovni dan zame lep in poučen. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo videli mušnico in ostale gobe. Mušnica sploh ni taka, kot je v pravlji-
cah.

Zoja Brus, 4. a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je pes. Žal z mami živiva v bloku in ne moreva imeti psa. Moja najljubša pasma pa je jack russell terier. Na srečo pa imata dva psa prav te pasme moj stric Robi in teta Saša, ki imata hišo z vrtom, na vrtu pa lepo urejeno pasjo uto.

Prvemu psu je ime Romeo in je letnik 2007, drugemu pa Neron, ki je dve leti mlajši. Ker je bil Romeo prvi pes v naši družini, mi je bolj prirasel k srcu.

Njegova mama je iz Nemčije, oče pa iz Italije. Mešanica mamine nežnosti in očetovega ponosa pa nam je dala lepota Romea. Romeo je prvorojenec z lovskim značajem. Te pasme so nizke rasti, dlaka pa je ostra in kratka.

Barva psov je bela s črno in pa bela z rjavo kombinacijo. Pasme terierjev so nemški lovski terier, japonski, irski, češki terier, foksterier ... So svojeglavi, živahni, pozorni, prijazni in neustrašni. So hiperaktivni in pripravljeni sodelovati in se učiti.

Vzgoja takšnega psa pa je pomembna prav vsak dan. S šolanjem psa je treba nadaljevati, saj psi uživajo v pasji družbi in v učenju novih stvari. Te vrste psov se nikoli ne naveličajo učenja.

Kaj hočemo, tipični terierji so pač takšni, in to je potrebno vzeti v zakup. Zato pa imajo več dobrih in pozitivnih lastnosti, zaradi katerih jih enostavno moraš imeti rad in jih oboževati.

Te male energijske bombice ti s svojo prisrčnostjo zlezejo pod kožo, tako kot je meni Romeo.

Enostavno, od vseh živali ga imam najraje!

BESEDA TERIER POMENI V LATINSČINI »TERA« - ZEMLJA.

Lana Drolc, 4. b

KRATEK ČAS

Kratek čas
je krasen čas,
je super čas, čaroben čas.

Če veter ti mrši lase,
če s sošolci razžuraš se,
vse to je kratek čas,
zame, zanj in tudi za vas.

Lucija Stanko, 4. a

O PRIJATELJIH IN PRIJATELJSTVU

Prijateljstvo je zelo pomembno.

Če imaš prijatelje, je življenje bolj veselo, kot pa če si osamljen. Lahko imaš veliko prijateljev ali pa samo enega. Prijatelji se šalijo s teboj in ti zaupajo. Ni nujno, da si z vsakim prijatelj, lahko pa si do drugih prijateljski. To pomeni, da drugim pomagaš. Jaz imam veliko prijateljev. To so Rok, Gaj, Jure, Tim, Robin, Domen, Aljaž in Aleks. S prijatelji igramo nogomet, včasih košarko ali pa se igramo kakšno svojo igro. Kdaj se s prijatelji spremo. Spor ne traja dolgo. S prijatelji se ne skregam velikokrat. S prijatelji se tudi obiskujemo. Tako starši spoznajo druge starše. Če kaj rabiš in ima to stvar tvoj prijatelj, si jo lahko od njega izposodiš. Jaz imam prijatelje tudi v Ameriki. Včasih se slišimo preko računalniškega programa Skype, vsakih nekaj let pa se obiščemo. Nazadnje smo bili skupaj na počitnicah v Švici. Upam, da jih kmalu obiščemo v Ameriki.

Vesel sem, da imam take prijatelje, kot jih imam.

Nejc Fonovič, 4. a

PRIJATELJ

Mojemu najboljšemu prijatelju je ime Nejc.

Oba obiskujeva isti razred osnovne šole. Največ časa preživiva skupaj popoldan, ko se pouk konča. Ker ne obiskujeva istih krožkov, sva skupaj takrat, ko čakava na starše. Če smo na igrišču, skupaj igrava nogomet ali pa v avli šole igrava igrice na računalniku. Kot prava prijatelja se druživa tudi po pouku. Najino skupno druženje je bilo tudi v soboto, ko sva bila skupaj v kinu. Tja sta naju odpeljala Nejčeva mama in oče. Tam sta nama kupila koki-ce, ki sva jih jedla med filmom. Film, ki sva ga gledala, je bil zelo zanimiv in poučen. Po končanem filmu smo se odpeljali k meni domov.

V razredu imam še veliko prijateljev. Doma pa je moj najboljši prijatelj brat Anže. Star je dve leti in pol. Zelo rad se igram z njim. Poleti se igrava na dvorišču, pozimi pa skupaj gledava risanke. Ko jaz delam nalogo za šolo, se on igra z medvedki in avtomobilčki. Včasih je zelo neučakan in se želi igrati skupaj z menoj. Takrat mu povem, da mora počakati, dokler jaz ne naredim vseh nalog. Ko bo Anže odrasel, bom šel z veseljem tudi z njim v kino.

Jure Jarm Zupančič, 4. a

PREŠERNOV TRG (Lara Majerle, Tanaja Petrovič)

Na Prešernovem trgu Prešeren stoji

in fige deli.

Kdor figo dobi,

temu se sreča nasmeji.

Ljudje stojijo,

ga gledajo

in se sladko smeji.

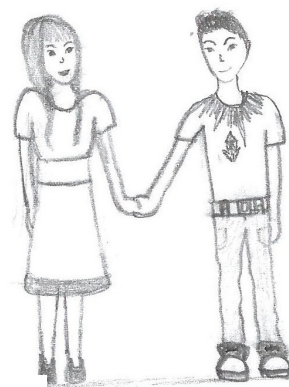
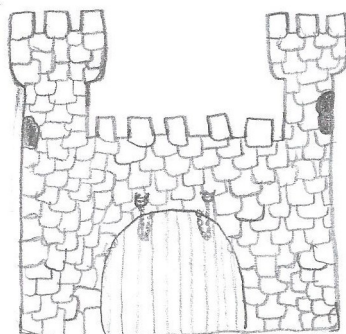
Prešeren pravi:

»Jaz nisem starina,

jaz sem še mlad.

Glejte me mladina

in pojdite knjige brat.«

Ilustracija: Petra Birsa

LJUBLJANSKI GRAD

Na Ljubljanski grad
vsakdo se povzpne rad.
Če nisi tak junak,
te tja lahko odpelje tudi vlak.

Od tam je čudovit razgled,
odpre se ti širok pogled.

Vidiš celo Ljubljano
s soncem obsijano.

Ula Banovič, 5. a

LJUBLJANSKI GRAD

V Ljubljanskem gradu je živel zmaj,
ki je bil velik tolovaj.

Na gradu so bile poroke,
kjer so jedli velike cmoke.

V Ljubljanskem gradu so bile princeze,
ki so imele na oknih zavese.

Princi pa so bili pisarji
in veliki gospodarji.

Ljubljanski grad je zdaj ves srečen,
ker je v zid oblečen.

Brina Plevčak, Zarja Šebenik,

Inja Peciga

LJUBLJANSKI GRAD

Obstajal je ljubljanski grad,
ki še nikoli ni imel vrat.
Nihče ni mogel priti,
ker so bili vsi zabiti.

Hoteli so priti na ogled,
vendar jih noter ni spustil
grajski daljnogled.

Nekoč se je daljnogled pokvaril
in nov grad z vrati ustvaril.
Ta grad zdaj stoji
na griču pri Ljubljani.

Sara Bartha-Rijavec, Hana Huth Lukšič, Monika Lisjak

LJUBLJANA

Ljubljana je malo mesto,
kmalu je postalo veliko mesto
z dolgo cesto.

Skozi Ljubljano
teče reka Ljubljanica.
Ima veliko mostov,
a ni gozdov.

Ljubljana bila je Emona.
Tam vladali so cesarji
in vladarji.

Mana Veljkovič-Hirsch, Katja Novak

LJUBLJANSKI GRAD (Aneja Petrovič, Nina Majerle)

Ljubljanski grad je najboljši,
saj veliko je turistov,
ki imajo veliko orientacijskih listov.

Ima dober razgled
in hrano za obed.
Ko pride mrzla zima v vas,
grad ogreje nas.

Ko pa pride pomlad,
osamljen je grad.
Hitro k njemu pohitimo,
da ga razveselimo.

PO POTI SMARAGDNE REKE

S šolo smo se odpravljali na ekskurzijo. Meni je odveč hoditi na take izlete. Že res, da običajno hodimo po zanimivi pokrajini in odkrivamo njene lepote, ampak ob vsem tem ne morem uživati, saj si moram neprestano zapisovati. Brez zapiskov pa se mi pri poročilu slabo piše. Poleg tega si tudi v avtobusu ne morem oddahnuti, saj je učiteljica Banjac prepolna znanja o gorah, geografskih enotah in zgodovinskih pokrajinah in z vsemi temi podatki zasipa še nas. Tako mi je bilo jutro pred ekskurzijo zares težko vstati iz postelje.

Skozi zaspane oči sem gledala megleno pokrajino, ki je hitela mimo nas. Vključil se je mikro-

fon in učiteljica je začela z razlago. Še vsa zaspana sem si hitela zapisovati. Kar naenkrat pa se mi je zazdelo, da je v avtobusu svetleje, kot je bilo. Pogledala sem skozi okno in kar nisem mogla verjeti svojim očem. O megli ni bilo niti sledu več, sonce je sijalo in naše Alpe so žarele v jutranjih žarkih. Sonce me je do konca zbudilo in mi vzbudilo upanje na čudovit dan.

Kmalu smo se začeli vzpenjati na naš najvišji visokogorski prelaz Vršič. Pretreslo me je spoznanje, da je ta cesta zgrajena iz krvi ruskih vojnih ujetnikov. Že prej smo se z družino kdaj peljali čez ta prelaz, ampak sedaj sem čutila globoko spoštovanje do ljudi, ki so to cesto gradili. Kar predstavlja sem si, kako lačni, žejni, izmučeni in z ožuljenimi rokami kopljejo in polagajo tlakovce na prelaz.

Cesto na Vršič so obdajala drevesa, tako da se je za nekaj časa skrtil pogled na okoliške gore. Ampak, kot je rekla učiteljica, smo kmalu zagledali okni na Prisanku. Zdelo se mi je neverjetno, kako lahko brez načrtov in denarja nastane odprtina visoko v gorski steni.

Z Vršiča smo se odpeljali do izvira reke Soče. Še preden smo se o njej začeli učiti v šoli, se mi je zdela nekaj posebnega. Turkizno zelena, v gorah žuboreča in razburkana se mi je priljubila že v otroštvu, ko sem jo prvič videla. Izvir Soče je bil veličasten. Iz podzemnega jezera, ki ga na žalost nismo videli, je voda padala v slapu, nato pa igrivo po skalah, dokler ni izginila za ovinkom. To je bil še en dokaz, ki me je prepričal, kako dobro je Simon Gregorčič poznal Sočo. Ampak ne samo, da jo je poznal, znal jo je tudi opisati na lep, pesniški način, da res dobimo občutek čarobnosti te reke. Ko sem tako stala na kamnu in gledala reko, sem pozabila na svet okoli sebe. Zamaknjeno sem opazovala kodraste valove in moč slapu, ki se je z bučanjem izlival v reko. A vendar sem se takoj spomnila tudi drugega dela Gregorčičeve pesmi *Soči*, grozljivo slutnjo vojnega uničenja, ki se kasneje uresniči prav na soških tleh. Kar predstavlja sem si bitko na obeh bregovih reke in krvavo Sočo.

Na žalost se tu nismo kaj dosti ustavljali, ampak smo se odpeljali naprej do reke Koritnice in trdnjave Kluže. Da bi si korita dobro ogledali, smo stopili na most. Ko sem pogledala čez ograjo, se mi je kar zvrtilo. Na dnu sedemdeset metrov globoke soteske se je vila reka. Stene med seboj niso bile oddaljene več kot nekaj metrov. V globino so se spuščale strmo in skoraj navpično. Hitro sem se odmaknila od ograje, saj me je kar srh spreletel, ko sem pomislila, kaj bi se zgodilo, če bi se ograja odlomila. Seveda so bili moji strahovi odveč, ograja je bila dovolj trdna. Nedaleč stran je bila trdnjava Kluže. Res neverjetno, kako so lahko našli tako lego, da so brez težav nadzorovali pot iz Bovca do Predela in jo branili sprva pred Turki, nato je odigrala pomembno vlogo v času francoskih vojn, nazadnje pa je bil med prvo svetovno vojno tukaj sedež avstro-ogrske garnizije. Mogočni zidovi in lega so branili trdnjavo pred topovskimi izstrelki. Danes na srečo trdnjave ne stražijo vojaki, ampak je samo še kot kulturna znamenitost.

Ker je bil na tej ekskurziji poudarek predvsem na Soči in prvi svetovni vojni, smo si ogledali tudi Muzej soške fronte v Kobaridu. Že pred muzejem nas je pozdravila granata iz prve svetovne vojne. Muzeji se mi zdijo po navadi dolgočasni, še posebej vojni muzeji, saj so bile v vseh muzejih, v katerih sem bila do sedaj, iste stvari: puške, brzostrelke, topovi, razne pištole, značke in podobno. Vendar ko sem stopila v ta muzej, sem takoj začutila, da bo to pot drugače. Že res, da je bilo tudi tu orožje, ampak tisto, kar me je pritegnilo, so bile slike ne stenah. Ponazarjale so predvsem, kako vojaki doživljajo vojno in kaj vse so morali narediti, pretrpeti in čemu vse so se morali odpovedati.

Čeprav je bila zima, so bili v gorah in se vkopali v sneg ter v jarkih čakali na napad. Mnogo ljudi ni umiralo le zaradi poškodb od izstrelkov, ampak zaradi podhranjenosti, strašanskega mraza in žeje. Bolezni so bile zaradi slabe higiene pogoste. Danes godrnjamo čez slabo gospodarstvo in podobne reči, a če bi doživeli tiste trenutke, ko vse naokoli tebe poka in ne veš, če boš dočakal naslednjo minuto, bi videli, da se nam v življenju ne godi tako slabo. Ko nam je vodič povedal, koliko vojakov je izgubilo življenje zaradi ene same plinske granate, sem se kar zgrozila. Kakšne stvari so pripravljeni ljudje narediti, da bi zaščitili svoje ozemlje! Na žalost smo kljub vsemu Slovenci izgubili del ozemlja, ki smo si ga v drugi svetovni vojni s težavo priborili nazaj.

Naš zadnji cilj je bila rojstna hiša Simona Gregorčiča, slovenskega pesnika, imenovanega tudi goriški slavček. Ob cesti, ki je vodila do hiše, smo opazovali gore, na katere je bil pesnik tako navezan. V prvem nadstropju so me najbolj pritegnili časovni trakovi. Prikazovali so Gregorčičevo življenje, ki ga je na začetku preživljal prav v tej hiši. Kot duhovnik je služboval v bližnjem Kobaridu, a so ga kasneje premestili v drug kraj zaradi platonske ljubezni. Vsakemu človeku se je težko ločiti od kraja, na katerega je navezan, Simon Gregorčič pa je imel tudi to smolo, da je odraščal v bližnji gora, v novem kraju pa kljub vsem lepotam ni bilo hribov, kar izpove v pesmi *Nazaj v planinski raj*. V pritličju so bili razstavljeni predmeti, ki so bili včasih zelo pomembni v gospodinjstvu, danes pa za vse niti imena ne vemo. Kljub temu so bili zanimivi.

Ko sem prišla zvečer domov, sem še enkrat premislila dogodke tega dne. Ugotovila sem, da pravzaprav sploh ni bilo tako slabo. Naučila sem se veliko novega in videla lepe in zanimive stvari. Motila me je le misel na poročilo pri zgodovini in spis pri slovenščini.

Sara Klopčič, 8. a

Ovčke, ovčke, kako ste mehke!!!

Mi bomo branili našo domovino!

Krasna si, bistra hči planin

Juš, midva obvladava Gregorčiča, a ne.

Foto: Metka Spasić

oslepel me je, ta Odisej

Ob sončnem zahodu sem se po bregu navzdol z živino in drvni vrnil v jamo, kjer sem tudi živel. Ko sem prišel v votlino, sem njen vhod zaslonil z majhno skalo. Tu sem počel vsakdanja pastirska opravila. Najprej sem pomolzel živino, nato pa zasiril polovico mleka.

Ves čas sem imel občutek, da me nekdo opazuje, in nisem se motil. V mojo jamo so vdrli tujci. Ljudje naj bi bili iz Grčije. Ti pa mi niso bili preveč všeč, saj so, brez da bi me prosil, zahtevali, da jim dam večerje ter streho nad glavo. Ko sem slišal zahtevo, sem se razjezil in si mislil, kako si mi drznejo ukazovati v mojem lastnem domu. Zaradi jeze sem ubil dva od nespametnih obiskovalcev tako, da so po votlini brizgali možgani. Nato sem umrla pojedel in bil vesel, da mi ni bilo treba skuhati večerje. Kasneje pa sem se s prestrašenimi palčki odpravil spat.

Zjutraj sem pomolzel živino ter si za zajtrk privoščil dva od gostov. Odšel sem z živino na pašo. Ko sem se vrnil v jamo, sem za večerjo pojedel še dva človeka, a ta mi nista bila ravno okusna. Mogoče je bilo meso preveč prestrašeno.

Kmalu za tem se mi je približal eden od preplašencev ter mi ponudil pijačo. Nisem vedel, če je ta vijolična tekočina strup, a usta so naredila svoje. Ob prvem požirku mi je bila pijača tako všeč, da mi jo je človek ponudil še. Pijačo sem pil in pil.

Kasneje pa mi je človek naročil, da mu moram dati darilo. Ko je izustil te besede, sem ga hotel zgrabiti, a mi telo tega ni dopuščalo. V hipu sem zaspal. V spanju sem imel čudne sanje. Približevala se mi je prelepa velikanka. A ta je imela v roki iglo. Kmalu je prišla do mene ter me oslepela s tem, da me je zbodla v oko.

Zbudil sem se ter ugotovil, da me je v oko zbedel eden od tujcev. Od bolečine sem rjovel ter hotel ubiti vse, a jih nisem mogel, saj so ti prej zbežali iz votline. Vkrkali so se na majhno ladjo. Mislil sem, da dan ne more biti še hujši. A sem se motil. Večer se mi je še bolj poslabšal, ko sem izvedel, da je bila prerokba, da me bo oslepil človek, ki mu bo ime Odisej, resnična.

Katarina Prusnik, 7. a

KAKO JE NASTAL 7. A

(razlagalna pripovedka)

Šolskim bogovom je bilo zelo dolgčas. Ti bogovi so bili pametni in neumni. Neumni bogovi so bili Cvekar, Šut in Nezdostnik. Pametni bogovi so bili Piflar, Petkar in Vseved. Zelo je bilo dolgčas tam doli na majhnem svetu, zato so bogovi sklenili, da bodo ljudem malo začinili življenje.

Bogovi šole so izbrali enaindvajset glasnih, živahnih in malo odtrganih otrok. Tako je prišlo leto dvatisoč. Od januarja do decembra so se rojevali izbrani otroci. Že kot dojenčki so se drli kot zverine. Potlej pride vrtec, seveda izbranci vse glasnejši, še glasnejši kot prej. Končno pa pride šola. Še bolj opremljeni z glasnostjo ti naši izbranci. V prvem razredu so se drli kot razjarjeni Kiklopi. Še posebej učiteljem se je tukaj začinilo njihovo dolgočasno življenje. Otroke je bilo potrebno opozoriti vsaj trikrat, da so vsaj malo utihnili. Vse do sedmega razreda ista pesem. V sedmem je bilo šele glasno. Tukaj se učenci derejo ko razbesneli vladar slovenskih bogov Rogovil. Dretje je slišati, kot da bi enaindvajset izjemno slabih pevcev pelo in se drlo na mikrofona. Tudi bogovom ni treba več povzročati potresnih sunkov, saj za to poskrbi razred. A še vedno je v razredu nekaj tihih učencev, da znižajo glasnost ostalih. Vsi se med seboj razumejo, so prijazni do učiteljev in premorejo mnogo dobrih lastnosti.

Tako je nastal ta razred, ki ima polno glasnih učencev. Zdaj so še v sedmem razredu. Še dobri dve leti in jih ne bo več. Takrat bodo naši bogovi spet nekaj naredili iz te prelepe dežele.

David Champaigne, 7. a**CESARJEVA NOVA OBLAČILA**

Vse se je dogajalo takrat, ko sem bil zelo naiven in samovšečen.

V moje cesarstvo sta namreč prišla dva človeka, ki sta se predstavila z imenoma Marko in Jaka. Dejala sta mi, da znata tkati najlepše blago. Dodala sta še, da človek, ki ni sposoben za svoje delo, in je neumen, tega blaga ne vidi. Takrat sem jima verjel in zaposlil, ker nisem hotel imeti le lepih vzorcev, ampak tudi izvedeti, kdo je neumen in nesposoben za svoje delo. Tako sta tkalca Marko in Jaka navidezno tkala več dni.

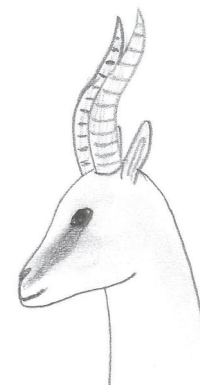
Kmalu sem postal radoveden in na ogled poslal svojega poštenega ministra. Ko se je vrnil, se mi je zlagal, kakšni so vzorci, kakšnih barv so in kako so lepi. Vse to si je namreč izmislil, da ne bi bil ob službo. Čez nekaj časa se me je spet lotila radovednost in na ogled sem poslal svojega drugega poštenega ministra. Ta mi je povedal podobno kot prvi minister. Ko mi je prekipelo od nestrpnosti, sem s svojima ministroma in vojaki (katerim se nikoli nisem posvečal) odšel v delavnico. Prišli smo v dvorano, toda na statvah ni bilo niti nitke. Pomislil sem, da sta me tkalca prevarala, ko sta zahtevala toliko denarja, vendar sem si mislil, da tako prepričljivo že ne bi mogla lagati. Prijela sta namišljeno oblačilo in mi ga oblekla. Jaz nisem videl nobenega oblačila, vendar tega nisem priznal, saj bi veljal za neumnega. Goljufoma sem dal naziv cesarska tkalca. Vsi moji ministri in vitezi pa so hvalili moje namišljeno oblačilo. Predlagali so mi, naj nosim oblačilo prvič za veliko procesijo. Ko sem odšel, sta se tkalca izmuznila in zbežala.

Na procesiji sem nekaj časa hodil nag naokrog. Tedaj pa je nek otrok zavpil, da nimam oblačila na sebi. Takrat sem spoznal prevaro in poslal sem stražo po tkalca, vendar onadva sta bila le še pikica v daljavi. Ko smo končali veliko procesijo, sem spoznal, da sem bil trapast. Odločil sem se za novo življenje.

V svojem novem življenju skrbim za vojsko, imam družino in živali, ter če že najamem tkalce, se najprej prepričam, če niso prevaranti. Sedaj sem srečen, goljufov pa ne želim videti nikoli več.

Vid Višnjei, 6. a

GAZELA je orientalska pesniška oblika, ki jo sestavlja od šest do trideset verzov in ni deljena na kitice. Rima se ponovi v prvih dveh verzih in nato v vseh sodih. Vsebuje refren, pogosto tudi notranjo rimo. Vsebina je svobodna, velikokrat opeva ljubezen. Gazele je pisal Prešeren pa tudi naši devetošolci so se uspešno spopadli s to pesniško obliko.

GAZELA

Veter veje hruške *zaveje*, le zakaj;
 Avtomobili po cesti hitijo *kasneje*, le zakaj,
 sivo ozračje tvorijo temni oblaki.
 Stolpnice se dvigajo v nebo brez *meje*, le zakaj,
 brezoblično se dvigajo v višino, ne vejo, čemu.
 In okno sameva odprto, kod pisatelj *greje se*, le zakaj.
 Lasti si drobno temno stanovanje,
 v majhnem stanovanju *hladneje* je, kot bi želel, le zakaj.
 Dela noč in dan, a ne ve, čemu.
 List papirja je brez črke tudi *pozneje*, le zakaj.
 Trudi se in se napreza, a kaj, ko
 inspiracija nič več ne *šteje*, le zakaj.
 A hkrati zazre se v temno, sivo nebo;
 sprašuje se: »Kje so zdaj vse *ideje*?« le zakaj.
 In nekdo ga pri tem vidi;
 življenje gleda vse to in se *smeje*, le zakaj.
 Gleda ulice, ki čisti jih dež;
 nič ne ozira se na žalostne *veje*, le zakaj.
 Opazuje jih v parku in
 tiste brez listov *šteje* in misli si, le zakaj;
 nadvse občudujoče in navdihujoče:
 »Tak je danes svet, jutri bo bolje«, se *ogreje* in odide, le zakaj.

Tine Bračko, 9. b

GAZELA

Ta pesem je zate, v *zahvalo* tebi, ljubim te.
 Podarjam *koralo* ti svojo, ljubim te.
 Kar daš ti meni, *malo* se zdi.
 kot večni sopotnik si, ki z mano na *obalo* potuje, ljubim te.
 Prisedi na *skalo* k meni,
 pozabi na *ostalo*, objemi me, ljubim te.
 Popelji me *malo* stran,
 v *spiralo* ljubezensko, ljubim te.

Jana Arnuga, 9. b

GAZELA

V logu so odpeli ptiči — vse prazno!
 Na smreki, hrastu, boru — vse prazno!
 Širno polje, nekdam zlato,
 kjer kmet je črtal brazde v njivi — vse prazno!
 Na širokem nebu se valijo
 sivi oblaki v večnem protestu — vse prazno!
 Kjer divja roža je cvetela
 na hribu bujnem — vse prazno!
 Oh, a tudi notri, tukaj notri
 čutim, da je v duši moji — vse prazno!

Jaka Blaž Moličnik, 9. b

GAZELA

Zvezda na nebu mežika *mi*, to je ljubezen.
 Listje na drevju tam *šelesti*, to je ljubezen.
 Predno zaspim in se v sanjah 'zgubim,
 se mi luna rumena prijazno *smeji*, to je ljubezen.
 Ptičja hiška na balkonu polna zrna je,
 na njej pa ptička sinička *sedi*, to je ljubezen.
 Zjutraj skozi okno me sonce pozdravlja
 ter z žarki toplimi na plan *beži*, to je ljubezen.
 Pred šolo ga vidi v družbi prijat'lov,
 in ko gre mimo narahlo *zardi*, to je ljubezen.
 V parku za hribom fant z dekletom sedi
 in v uho ji zaljubljene misli *govori*, to je ljubezen.
 Na cesti za hišo ugledam mlad par,
 kako se v sreči med sabo *lovi*, to je ljubezen.
 Ko pridem domov in se umirim, šele ugotovim,
 kaj vse se med zaljubljeni *dogodi*, to je ljubezen.
 Ko obračam liste svojega življenja, se mi zazdi,
 da se taka reč meni nikoli ne zgodi, to ni ljubezen.
 Ko se ti zdi, da že vse si poskusil in spoznal,
 poglej na drugo stran in poglej, kako sneži, to je ljubezen.

Lea Janežič, 9. a

GAZELA

Danes službo sem izgubil, kaj naj storim,
 v mojem življenju se je svet zgrudil, kaj naj storim?
 Petnajst let sem se izobraževal in delal,
 jutri na cesti bom, kaj naj storim?
 Hotel sem dobro prihodnost za svojo družino,
 a vedel sem, da sem jim preveč obljubil, kaj naj
 storim?

Ženo, sina in hčerko sem razočaral,
 namesto da bi jim veselje izročil, kaj naj storim?

Včasih mi denar ni delal težav,
 a zdaj ga ni več, odšel je in se v drugo denarnico
 zaljubil, kaj naj storim?

Vrnil sem se v službo in prosil, da mi vrnejo delo,
 a šef me je zdaj že drugič zavrnil, kaj naj storim?

Brez službe sem in prihodnosti,
 ali me bo sploh še kdo ljubil, kaj naj storim?

Zdaj že leto dni sem brez dela,
 dolgo sem iskal, a vedno prepozen bil, kaj naj
 storim!?

Hana Podvršič, 9. b

GAZELA

To gazelo pišem, čeprav mi to ne gre, pesniti je težko.
 Ker dan je godrnjav, še težje mi ta pesem piše se, pesniti je težko.
 Vse rime mešajo se z mojimi mislimi in povzročajo mi glavobol,
 na ta sanjav dan pesniti je težko.
 Trudim se na vse moči in že pri petem verzu sem,
 a kaj ko rim na av zmanjkuje mi, pesniti je težko.
 Prav gotovo proza mi gre bolje kot te pesmi.
 In zdaj obraz moj domišljav zre na dokončno to gazelo in zares lahko
 povem, pesniti je težko.

Ana Toličič, 9. a

GAZELA

Ptice polete v nebo, nihče ne ve.
 Mahajo nam v slovo, nihče ne ve.
 Oblaki se vrtijo kot v raji,
 a ti še vedno stopal boš s temno nogo, nihče
 ne ve.
 Temačna pojava zdaj pred menoj stoji,
 zviška gleda me grdo, nihče ne ve.
 Zavedam se, da si to ti,
 v srcu me boli močno, nihče ne ve.

Ajda Mila Jamnik, 9. a

GAZELA

Ljudstvo brez denarja je, na cesti *stanuje*, kam to gre;
 bogataš nič od sebe ne da, pa čisto zraven *stanuje*, kam to gre.
 Sodniki počasi delajo;
 krive, ki pred njih so postavljeni, ne *kaznuje*, kam to gre.
 Direktor dnar v žep tlači;
 zato ga ljudstvo *obrekuje*, kam to gre.
 Politika vso krivdo zavrača
 in nove davke *zapoveduje*, kam to gre.
 Zato ljudstvu ne preostane drugega, kot da naslednji mandat voli;
 tako se vsak nov izvoljenec kot po tekočem traku vsem
 državnim stvarem *obvezuje*, kam to gre.
 Zgodovina pa vse *opazuje* in si ogleduje
 in si vse to pridno *zapisuje*, kam to gre.

Borut Hrovat, 9. a

Ilustracija: Maša Lavrič, 6. a

GAZELA

Nebo je nebeško modro, sonce sveti,
 lepo je;
 nato listje pada, ptic ne sliši se pet,
 lepo je.
 Sneg pada in zavije zemljo v belo ode-
 jo, sneg; slišimo vetrič, vetrič, ki se
 začne dreti, lepo je.
 Rastline ponovno začutijo toploto, po
 skrivanju.
 Nebo je nebeško modro, sonce sveti,
 lepo je.

Gašper Filip Hajšen, 9. a

Maša Lavrič, 6. a

ŽIVLJENJE (gazela)

Zakaj živimo, če *umremo*, zakaj;
 zakaj jemo, če nato spet *zlakotnimo*, zakaj.
 Živimo zato, da drugim upanje damo
 ali pa nam drugi življenje *greno*, zakaj.
 Modri ljudje pravijo, da je treba jesti, da živiš,
 toda mnogi živijo, da jedo in ravno zato predčasno *umro*, zakaj.
 In na svetu živijo tisti ljudje, ki vidijo le vse dobro, in tisti ljudje, ki
 vidijo vse slabo.
 Toda jaz pravim tako, da se rodimo in umremo, vmes se pa iz
 težav ven vlečemo, zakaj.

David Habič, 9. b

Likovna pesem ali carmen figuratum (latinsko *pesem podoba*) je pesem, katere zunanja oblika predstavlja nek predmet, ki je najpogosteje povezan s tematično pesmi. Lahko so kakršne koli oblike.

Primer likovne pesmi je Prešernova *Zdravljica*, katere kitice so po obliki podobne vinskemu kelihu, saj je pesem po vrsti napi-tnica.

AVTO

Popelje nas v daljave,
 popelje nas v planjave in
 popelje nas, kamor nam srce
 poželi in naj se nam še tako mudi, z njim bomo
 na cilju en, dva, tri. Le kaj bi to lahko bilo? Vlaku,
 ladja ali kolo? No, odgovor na to vprašanje bi nam
 podalo še drevo; to
 je vendar avto!!!!!!

Ljudem je olajšal več kot
 samo en velik problem in tega
 se zavem vsakič, ko imam problem
 oditi kam daleč, daleč stran. Takrat se namreč vsi
 usedemo v avto in odpeljemo v daljave, planjave
 ali pa pač kamor nam srce poželi in čas tam notri
 mi mine en, dva,
 tri!!!!!! !!!!!!!

Tine Bračko, 9.b

KO JABOLKO RASTE (LIKOVNA PESEM)

—————
 IIIIIII
 IIIII
 IIIII
 IIIII

Ko jabolko raste, po svetu drvi,
 da vidi barve in nato še v svoji dozori.

Od majhnega je želelo kot očka postati,
 veliko, neustrašno ter modro drevo,
 vendar mu oče tega ni dovolil čakati
 in reklo: »Zdej pa hitro učiti se lepo!«

Ker se malo, sladko jabolko učiti ni hotelo,
 se ga je debelemu Janezku zahotelo.
 In tako je to jabolko utrgano bilo,
 ter v usta nesreče poslano zašlo.

,,*,*,*
 , , , , ,

David Habič, 9. b

UPORNIK Z RAZLOGOM

Uporniki so po vsem svetu in vsak upornik je drugačen in nasprotuje drugačnim stvarem. Uporniki, ki nasprotujejo isti stvari, pa se po navadi združijo skupaj in protestirajo. Tako so se na primer združili v Mariboru in zahtevali, da župan odstopi. Uporniki, ki so drugačni, so najstniki.

Najstniki se včasih upiramo stvarem, ki se nam zdijo zelo pomembne, našim staršem in drugim odraslim pa se zdijo čisto brezzvezne. Včasih tudi mi sami ne vemo, zakaj se upiramo in zakaj nasprotujemo odločitvi naših staršev. Ko pa gre za zares veliko stvar, ki se ji moramo upreti, pa navedemo veliko razlogov in skušamo starše prepričati v odločitev, ki bo nam v prid.

Vsak najstnik se upira in komunicira s starši drugače, vendar vseeno na zelo podoben način. Nekateri so res najstniki, ki se vsemu uprejo. Vendar sem mnenja, da kako močno se najstnik upira, je odvisno tudi od vzgoje staršev.

Nekateri starši svoje otroke vzgajajo zelo strogo in jim prepovejo najrazličnejše stvari in že zato, ker so te stvari najstniku prepovedane, jih oni skušajo preizkusiti. Seveda tudi ni dobro, da najstnika pustiš čisto brez kontrole in mu dovoliš, da dela vse, kar hoče. Najbolje za vzgajanje najstnikov se mi zdi neka srednja pot. Tako kot vzgajajo mene. Nimam strogih staršev in mi dovolijo, da delam različne stvari. Vendar vem, kako daleč lahko grem, in kje je meja, ter se te meje držim, saj imamo nekakšen odprt odnos.

Jaz osebno doma nimam takih problemov kot nekatere sošolke, in to mi je všeč. Všeč mi je, da se s starši dobro razumem. Tudi sama bi hotela tako vzgajati svoje otroke.

Kristina Ana Emeršič, 9. a

KAKO JE NASTALA PIZZA MARGERITA

(razlagalna pripovedka)

Nekoč je v Napoliju živela kraljica Margerita. Bila je že naveličana hrane, ki jo je dobivala vsak dan. Kuharji, ki so kuhali za kraljico, niso imeli več idej. Kraljica je ukrepala in razpisala nagrado za najboljšo jed, ki ji jo bodo pripravili meščani. Nagrada je bila brezplačna hrana v kraljevi kuhinji za celo življenje.

Veliko ljudi se je potegovalo za nagrado. Bogati ljudje so pripravljali zelo zapletene in bogate jedi. Na robu mesta pa je živel reven starček, ki je imel samo majhen vrt, na katerem sta rastle paradižnik in origano. Imel je tudi kozo, ki mu je dajala sir. Nagrada bi mu prišla prav, saj je imel komaj za kruh. Želel je razveseliti kraljico. Lotil se je dela in v nekaj urah je pripravil zelo preprosto jed iz pečene testa, na katerega je položil veliko sočnega paradižnika in kose kozjega sira. Vse skupaj je posul z veliko origana.

Ko je starček jed prinesel pred kraljico, so se mu vsi posmehovali. Tudi kraljica je bila zelo skeptična, a ko jo je poskusila, je ostala brez besed in jed izbrala za najboljšo. Jed so poimenovali pizza Margerita. Starček je še nekaj let užival v hrani s kraljeve kuhinje in velikokrat so pripravili tudi pizzo Margerito. Pizza Margerita se je ohranila še do danes in jo pripravljajo po vsem svetu.

Luka Banovič, 7. a

LJUBEZEN NE POZNA MEJA

Pogosto se vprašam, kaj je to ljubezen. Zame je ljubezen čustvo, ki ga težko opišeš z besedami. Menim, da ko si zaljubljen, vidiš barve, ki jih še nisi videl. Ljubezen ne pozna meja. Ljubezen je širok pojem in doleti ali pa bo še doletela vsakega izmed nas. Zame ta izrek drži, saj se moraš za ljubezen potruditi in včasih kaj tvegati ali pa narediti nekaj, kar ni ravno po tvoji volji.

Julija je bila stara samo štirinajst let, ko se je zaljubila v Romea. Ko ga je prvič videla na zabavi v maskah, se ji je vse popolnoma spremenilo. Zнала je ljubiti in biti ljubljena. Odkrila je, kaj je to ljubezen. Iz zdolgočasene, razvajene deklice se je spremenila v odločno in odgovorno dekle. Videlo se je, da jo je imel Romeo res rad, saj bi zanj naredil vse, kar bi bilo potrebno, da bi ostala skupaj. Skupaj sta veliko tvegala, tudi svoje življenje. Čez celotno zgodbo sem imela občutek, da je bila Julija neodločna v tej ljubezni. Spraševala se je, zakaj je ravno njiju, ki sta bila otroka sovražnih družin, doletela usoda, da sta skupaj. Menim, da je slutila, da se bo nekaj zgodilo. Romeo je hotel enkrat omiliti spor med družinama s tem, da je ubil Tybalta, vendar je bil izgnan, kar mu je pa bilo še huje od smrti. Tukaj je bilo videti, da sta oba delala napake in tvegala samo, da bi bila skupaj. Ne predstavljam si, da se pri zdajšnjih letih tako močno zaljubiš in da veš, da je to tvoja prva in zadnja ljubezen, ki te je doletela. Ljubezen ju je vodila skozi celotno življenje. Vedela sta, da bosta skupaj, tako ali pa drugače. V nebesih ali pa pod zemljo. Julija je zaradi njega želela oditi iz rok družine in z njim zaživeti. Ker Romeo ni vedel, da je resnično mrtva, se je tudi sam ubil. Očitno ljubezen res ne pozna meja in za ljubezen res ni nič težko. In ko je Julija videla Romea mrtvega, se je tudi sama ubila. Bila je prepričana, da hoče biti z njim. Družinama sta na nek način želela sporočiti, da naj nehajo s prepiri, ki trajajo že stoletja. Zaradi njih so bili ob dve in več ljubljene osebe, ki so želele samo čutiti srečo, veselje in ljubezen. Njun konec je tragičen prav zato, ker upamo, da se bo vse lepo razpletlo, nato pa se Romeo ubije, za njim pa še Julija. V hipu smo ostali brez glavnih oseb.

Julijin balkon v Veroni

Shakespeare se je ukvarjal predvsem z gledališčem. Bil je gledališki igralec, režiser, dramaturg in dramski pisec. Pisal je v obdobju renesanse, ki je trajala od 14. stoletja do konca 16. stoletja. Obdobje v prenesenem pomenu pomeni ponovno rojstvo ali preporod v umetnosti. Kiparska in slikarska dela so prikazovala človeka in njegovo razpoloženje.

V današnjih časih ljubezen ne pomeni več to, kar je pomenila včasih. Večina ljudi menjava partnerje iz dneva v dan in se nikoli ne ustalijo. Če pa se poročijo, se pa po navadi hitro ločijo. Ljubezen je morda lepo čustvo, a se je zanj potrebno potruditi in delati na njej. Včasih so se ljudje poročili s tisto osebo, ki so jo določili starši. V tistih časih so starši želeli le, da se hčerka poroči z bogatim in da je vedno manj otrok pri hiši. Dandanes pa se ljudje poročajo s tistim, za katerega mislijo, da je pravi zanje, a potem to obžalujejo. Pri ljubezni ni pomembno, koga ljubiš, ampak da ga ljubiš. Večina ljudi se ne zaveda tega in kaznujejo z nasiljem tistega, ki v to verjame. Po svetu je veliko gejevskih parov, ki se skrivajo samo iz tega razloga, da ne bi doživeli nasilja. Vsi smo ljudje in vsi imamo pravico ljubiti in biti ljubljene. Jaz pa samo menim, da smo pod oblekami vsi goli.

Pri slovenščini smo imeli dan, posvečen Shakespearu in ljubezni;

Sara, Taja in Ajda predstavljajo misli o ljubezni.

Zala Žarkovič, 9. b

Ilustracija: Petra Birska

PO BLIŽNJICI IŠČEMO SREČO

V sredo, 12. 12. 2012, smo si ogledali predstavo z naslovom Zlati šus. Predstava govori o treh ljudeh, ki so bili najboljši prijatelji, vse so počeli skupaj. Naredili so si že načrte za poletje, kako bodo pretekli pot od Ljubljane do Mure, nato pa tam uživali na otoku ljubezni. Žal pa je prijateljstvo močno skrhal eden od teh treh, ki je začel jemati droge. Odmerek je bil enkrat le prevelik in fant po imenu Sale je padel v komo, potem pa je umrl. Drugima dveh je ta dogodek življenje obrnil na glavo, nista vedela, kaj naj storita. Na koncu pa je zgodba prišla do zaključka, ki je bil že sam po sebi namen te predstave, da so droge zelo škodljive substance tako za fizično, še bolj pa za psihično zdravje. Predstava se mi je zdela zelo zanimiva in poučna, najbolj pa mi je bilo všeč, kako se je v monodrami igralka Ana Hribar resnično in doživeto vživela v vlogo pokojnikovega dekleta Mure.

Ob ogledu predstave se je v meni prebudilo razmišljanje o tej temi, o kateri žal še vedno premalo govorimo, posledice in težki primeri pa so iz dneva v dan bolj vidni.

Ko se vrnemo iz šole ali službe smo vsi utrujeni in komaj čakamo, da se spočijemo. Žal pa je tukaj še polno drugih nalog in obveznosti, katere počasi, a vztrajno človeku povzročajo stres. Ljudje smo tako velikokrat nesrečni, polni sami sebe, potrti, brez volje in z mislijo, kaj nam je tega treba. Nato pa nam »prijatelj« (beseda zapisana v navednicah, saj tisti, ki nam ponudi drogo, najbrž ni naš pravi prijatelj, ki nas ima rad) ponudi neko stvar, za katero govori, da bo takoj odpravila vse skrbi in nas naredila zopet srečne in vesele. Nekateri morda oklevajo, a čez čas je človek tako šibak in tako močno podvržen stresu, da sprejme drogo. In res se počuti bolje. Vse skrbi so odšle, žalost je šla, ostala pa sta samo še sreča in veselje. Tako si želi po bližnjici dotakniti sreče, a ne za dolgo. Drogo tako človek vzame prvič, drugič, tretjič in tako dalje. Od nje postane odvisen, pa tudi misli si, zakaj bi se je znebil, če mu njegovo bedno življenje takoj spremeni v najlepšo pravljico iz knjige. Premnogokrat pa se zgodi, da osebe vzamejo prevelik odmerek ali pa droge mešajo z alkoholom in drugimi snovmi. Kmalu padejo v nezavest, komo, njihovo življenje pa visi na nitki. Nekatere lahko rešijo, na žalost pa je veliko primerov, katerim ni pomoči.

Mladostniki mislijo, da je v današnjem času uživanje teh prepovedanih substanc čisto normalno, »ful kul«, saj te naredi veselega, pa še drugi mislijo, da si tako največji »frajer«. Ni ti treba skrbet za šolo, prijatelje, družino, ker se bo tako ali tako vse dobro izteklo.

Ja pa ja, si mislim. Kako si lahko ljudje sploh predstavljajo, da je življenje na drogah res nekaj neverjetnega, kar bi moral vsak poskusiti. Mar »dilerji« in »zafiksanci« ne vedo, kaj s svojimi dejanji povzročajo svojim prijateljem, družini in vsem, ki jih imajo radi? Očitno ne, saj ne bi tega počeli, če bi vedeli, da jim s svojimi dejanji povzročijo obilo žalosti, nesreče in obupa, kar pa lahko vodi iz ene skrajnosti v drugo in tako se znajdemo v začaranem krogu, iz katerega vse več ljudi ne najde izhoda.

In kaj si osebno mislim o ljudeh, ki uživajo droge? Ne mislim, da so »frajerji« pač pa sebični strahopetci, ki jim je mar samo za sebe in se niso sposobni spopasti s težavami, ki nam jih prinaša vsakdanjik. Kot drugo pa mi je za njih žal, saj so padli v kremplje in past drog. Žal mi je njihovih družin in vseh, ki so jih imeli radi. Mislim, da jim je potrebno pomagati z osveščanjem, a zasvojenci tega nočejo poslušati. Še več, celo odklanjajo kakršnokoli pomoč drugih, saj mislijo, da bodo že sami pojedli tisto, kar so skuhal, ampak vemo, da se to nikoli dobro ne konča.

Prepričan sem, da bi bil moj spis deležen mnogo kletvic in pripomb tistih, katerih sem se v spisu dotaknil, češ, da kaj naj jim nek osnovnošolec oz. kar nekdo soli pamet, kako bodo živeli SVOJE življenje. Zaključil bi še s pregovoroma, ki trdno držita in za katera upam, da se ne bosta nikdar in nikoli več zgodila komu izmed nas.

»Z alkoholom je začel, dobro travco rad je imel, z LSD-jem nadaljeval, s heroinom je končal. Dope ga je kot vse druge peljal na dno scenske struge. Zdaj napis je izklesan: Tu počiva narkoman!«

in pa »Cigareta je zvitek tobaka, na eni strani ma ogenj, na drugi pa bedaka!«

Gašper Karner, 9. a

Zakaj je zmaj v ljubljanskem grbu?

Maša Lavrič, 6. a

Leta in leta nazaj, ko naše babice in dedki sploh še niso prišli na svet, je naša Ljubljana že stala pod Ljubljanskim gradom, taka, če ne še bolj veličastna, kot je zdaj. Imela pa je eno pomanjkljivost: noben slikar ali risar si ni mogel izmisliti, kaj bi imeli Ljubljančani v grbu. Vedeli so, da mora biti mogočno, a ne samovšečno, posebno, a ne vpadljivo. Dolga leta so razmišljali in razmišljali pa se niso mogli spomniti.

Vse to se je dogajalo še takrat, ko so velikanski zmaji še prebivali v Skandinaviji. A ti zmaji niso bili kar tako. Vsak izmed njih je bil velik vsaj štiri, pet metrov ter širok tam dva metra. Bili so različnih barv.

Nekateri so bili rumeni, drugi vijoličasti, tretji rdeči. Obstajali pa so tudi zmaji, ki so odstopali od povprečja. Taki so bili na primer zeleni. Le na kakih sto let se je pojavil zelen zmaj. In tako bitje je vedno napovedovalo spremembe.

Zmaji so živeli na skrajnem severu Norveške. Poleti jim je bilo podnebje prijetno, kajti niso pretirano marali sonca. So pa zato oboževali sneg. Ko pa je pozimi pritisnil mraz, je bilo tudi za njih prehladno. Zato so se zbrali v gručice ter se pripravljali ne polet poti jugu. Matere zmajevke so okoli sebe zbirale svoje mladiče in jih nahranile pred dolgim poletom.

Nekega leta se je med temi mladiči pojavil tudi posebnež, ki je pozornost vzbujal s svojo živo zeleno barvo. Bil pa je tudi očitno bolj šibak od svojih bratov. Ko so odrinili, mu je zato kmalu pošla vsa moč. Ni hotel zadrževati svoje družine, zato se je potuhnil in se neopazno spustil na tla. Pristal je v Ljubljani. Bil je izčrpan, brez moči in lačen. Zvil se je v klobčič ter se prepustil v nemiren spanec. Takrat pa se je ravno v bližini sprehajala hči vladarja Ljubljane, trinajstletna Mariana. Dekle je bilo osamljeno, saj je bilo zaradi položaja svojega očeta popolnoma odrezano od drugih otrok. Tako je hodila ter nazadnje v snegu zagledala nekaj živo zelenega. Prišla je bliže in si ogledala nenavadno bitje. Ko je spoznala, za katero žival gre, ji je kri v žilah zaledenela, kajti o norveških zmajih je že dosti slišala od svoje pestunje. Vedela je, da lahko ta bitja z enim zamahom repa pokončajo človeka. Mariana pa je bila pogumna in ko je videla, da je zmaj popolnoma onemogel, se je odločila, da ga pretihotapi v grad. To je tudi storila. V svoji sobani je žival ogrela ter jo nahranila. Od takrat naprej je zmaj živel v njeni sobi, poimenovala pa ga je Rafi.

Rafi je rastle in rastle, meseci pa so počasi drseli mimo njega. Mariana je kmalu postala njegova prijateljica. Ker je bila do takrat čisto osamljena, je bila močno vesela njegove družbe. Sčasoma mu je začela zaupati. Govorila mu je o svojih težavah in kljub temu, da ji nikoli ni odgovoril, je imela občutek, da jo razume. A ko je Rafi zrastle v odraslega zmaja, ga je zelo težko skrivala v svoji sobi. Zavedala se je, da jo bodo slej ko prej razkrinkali, zato se je odločila ukrepati. Dobro je poznala svojega očeta in bilo ji je znano, da bo oče zmaja ubil v trenutku, ko bo zanj zvedel. Mariana je bila pripravljena rešiti svojega edinega prijatelja, pa četudi bi ga zato izgubila. Tako je Rafija nagnala iz gradu ter mu ukazala, naj se nikdar več ne vrne. A zmaj se ni mislil predati in je zato poletel visoko nad Ljubljanski grad, se oprijel najvišjih stolpičev ter jih tako zatresel, da je vsa Ljubljana začutila potres. V tistem trenutku se je eden izmed kmečkih delavcev ozrl proti griču ter zagledal to nenavadno podobo. In takrat ga je prešinilo, da je ta prizor več kot primeren za ljubljanski grb. Po tistem nikdar več ni bil le reven kmečki delavec, temveč čaščen gospodič, ki mu denarja nikoli ni primanjkovalo. Mariana je svojega očeta prepričala, da ni pokončal zmaja, a vendarle ga je vladar izgnal in tako deklica nikdar več ni uzrla svojega prijatelja.

Kar pa se Rafija tiče: poiskal si je družino ter srečno živel do svoje smrti, spomin na njegov obisk v Ljubljani pa še danes živi v ljubljanskem grbu.

KAKO JE NASTAL ČEVLIJARSKI MOST

Na Ljubljanskem gradu je živel graščak, ki je imel zelo čudna stopala, zato mu nobeni čevlji niso bili prav. Zaradi tega je bil zelo nesrečen.

Prav v tistem času pa je v starem delu Ljubljane živel čevljarški mojster, ki je izdeloval čudovite čevlje iz prav posebnega usnja. Čevlji so se vsakomur prilegali, v njih so se ljudje počutili, kot da so bosí. Vendar pa je bil tudi čevljarček nesrečen, saj ni mogel do svoje Ljubljene, ki je živela na drugem bregu Ljubljanice.

Graščak je slišal zanj in se odločil, da ga obiše. Čevljarček je bil zelo presenečen, ko je na vratih zagledal samega graščaka. Graščak mu je ukazal, naj mu izdelata take čevlje, ki mu bodo prav, ali pa bo ob glavo.

Mojster je čevlje izdeloval tri dni in tri noči, potem jih je odnesel na grad. Ko jih je graščak pomeril, je bil zelo zadovoljen. Čevljarčka je vprašal, kako naj mu povrne. On mu je takrat povedal o svoji edini želji, da bi nekoč bil s svojo ljubljeno.

Graščak je uslišal njegovo željo. Čez nekaj časa je bregova povezal Čevljarški most, ki še sedaj stoji.

Ana Jeras, 7. a

KAKO SO NASTALE MOZARTOVE KROGLICE

Pred davnimi časi, še takrat, ko je živel Mozart, je v neki vasi blizu Salzburga živel reven gospod.

Neke mrzle zime, ko je kar pokalo od mraza, je v predalu odkril babičin recept za čokoladne kroglice iz marcipana. Poizkusil jih je narediti. Ko je ravno končal z delom, je potrkal na vrata hiše. Gospod je odprl. Pred vrati je stal mladenič, ki se je predstavil z imenom Mozart. Prosil ga je, če ga spusti noter, saj je zunaj tako mraz. Gospod ga je spustil in mu ponudil pravkar pripravljene kroglice z marcipanom. Mozart je vzel eno. Takrat se mu je obraz razpotegnil v nasmeh. Dejal je, da tako krasnih kroglic še ni poskusil. Gospodu je to zelo ugajalo, da je tako pomembnemu možu tako pri srcu njegovo delo.

Takoj, ko je Mozart odšel, je gospod naredil še več kroglic ter jih poimenoval Mozartove kroglice.

Matic Klopčič, 7. b

KAKO JE NASTAL IPAD

(razlagalna pripovedka)

Malokdo ve, kdo in kako je izumil iPad, vendar jaz vem in zato vam bom povedal. iPad je izumila krava. Navadna krava.

Nekega vročega popoldneva je v 20. stoletju neki pastir na Divjem zahodu pasel krave. S sabo je imel računalnik. Kable si je napeljal iz bližnje vasi. Ker mu je postalo vroče, je odšel v senco jablane, računalnik pa pustil na soncu. Na drugem koncu pašnika pa je ena od krav padla v malo jezerce, ki je bilo zelo mrzlo, saj je vanj pritekal hladen studenček. Zbežala je čez travnik in se usedla na računalnik, saj je bil topel. Računalnik pa se je stisnil v majhno ploščico, ki je delovala na dotik. Razjarjeni pastir je hotel kravo natepsti, vendar je videl, da je storila dobro delo. Ustanovil je podjetje, ki ga je poimenoval Apple, saj je v času, ko je krava naredila prvi iPad, sedel pod jablano. V tem podjetju so bile zaposlene krave, ki so stiskale iPade. Ta naprava je postala zelo znana in pastir je zelo obogatel.

Tako je osnovni in največji del naredila krava, človek pa ga je predelal in ga izboljšal. In to je bil prav ta pastir.

Ambrož Knez, 7. a

KAKO JE NASTAL PAPIR

To je pripovedka o tem, kako je nastal papir.

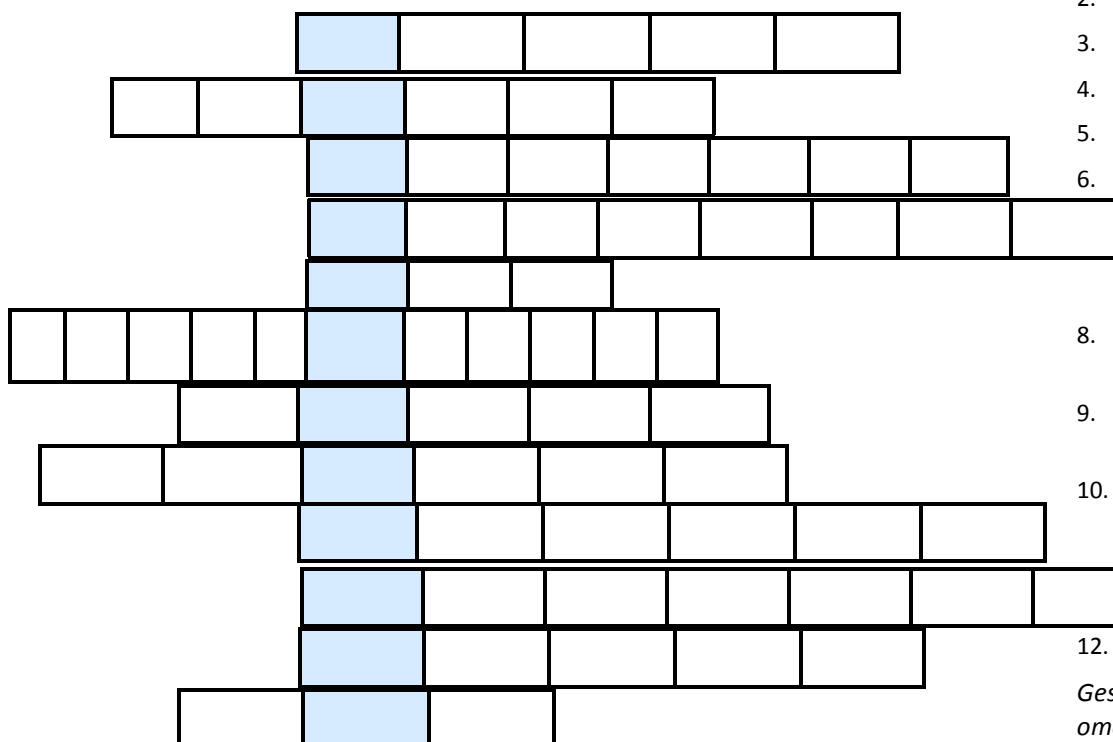
V času, ko papirja še niso poznali, so pisali na kožo. A ker je bila ta draga, so se spomnili, da bi pisali na deske.

Deske so bile cenejše, a ni bilo lahko pisati po njih, pa še težke so bile. Pa se je zgodilo, da je hodil naokoli velikan, ki je pohodil eno izmed desk, ki se je takoj spremenila v tanek lahek kos lesa. Ljudje so poskusili pisati po njem in uvideli so, da gre lažje.

Tej površini in tankemu koščku lesa so takrat rekli papir.

Marko Urbanč, 7. b

KRIŽ KRAŽ

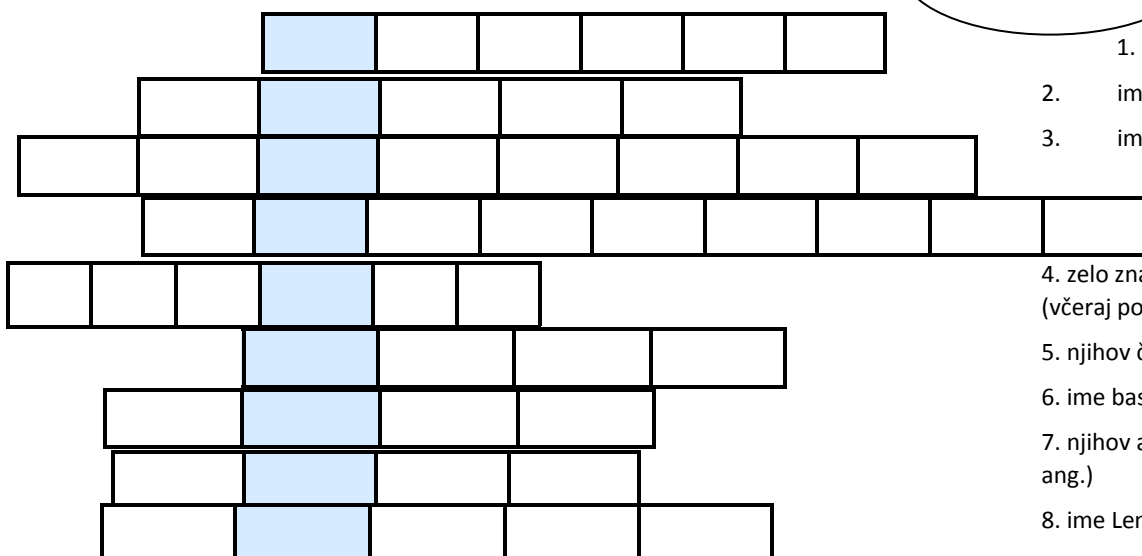
1. goba (drugače)
 2. glasbilo (pihalo)
 3. šport (Messi)
 4. organ govora
 5. dan (protipomenka)
 6. prostor, kjer dela učiteljica Žakelj
 7. shramba, kamor dajemo oblačila, stvari
 8. glasbeniki ga morajo imeti (po...)
 9. pogled od zgoraj, iz ptičje perspektive (rišemo ga)
 10. spletni iskalnik posnetkov (tub...)
 11. na glavi nam rastejo
 12. ocena, ki jo imamo najraje
- Geslo je glasbeni fenomen, ki ga omenjamo v tej številki.*

Sestavila: Jasmina Alibegić, 7. a

The Beatles (krajše Beatles, tudi Beatli [*bítli*]) so bili britanska pop in rock glasbena skupina. Beatles so najpomembjša, najvplivnejša in najuspešnejša glasbena skupina vseh časov. Podrli so številne prodajne rekorde, med drugim več kot 50 uvrstitev na ameriški lestvici najboljših malih plošč ter 20 prvih mest. Za naslednjo križanko se bo potrebno potruditi in skočiti na splet, saj se vsa gesla navezujejo na samo skupino. Če boste pravilno rešili, boste dobili glavno geslo, ki vam pove, iz katerega mesta izvirajo Beatlesi.

TA PA JE TEŽKA, A NE!

1. priimek Beatla; John
2. ime bobnarja Beatlov; Starr
3. ime albuma (tudi pištola)
4. zelo znana njihova pesem (včeraj po ang.)
5. njihov član Harrison
6. ime basista McCartneya
7. njihov album Abbey ... (cesta po ang.)
8. ime Lennonove žene Ono
9. barva na njihovi sliki zgoraj; črna po angleško

Sestavil: Nace Hočevnar, 7. a

Kaj je najhujše, kar se ti lahko zgodi med govornim nastopom?

Da se polulaš in pokakaš od strahu!

Da ga še nisi napisal!

Začneš se smeja-ti in ne moreš nehati.

Na upravo.

Stvari bom dala v Kristinino omarico.

Dober dan, gospod psiholog!!

Klecnejo mi kolena in padem.

Kristina dobi napad smeha!

Da se ti smeje cel razred z učiteljem vred.

Da zazvoni telefon z melodijo Justina Bieberja.

Da kamele priletijo skozi okno.

Kje je psiholog???

Na kaj najprej pomisliš, ko pozabiš ključ garderobne omarice?

Mami, skulirej se, saj si sama rekla, da si imela zlo slabše ocene.

Na copate, nato na psihologa.

Kako odpreti omarico drugače? Le kako???

Na psihologa in na kakšno lepo besedico.

Joj, zakaj spet? Zakaj sem tako pozabljiva?

V šoli se ti zgodi, da v istem dnevu dobiš enico pri matematiki, enico za govorni nastop in enico pri glasbi!!! Katere so tvoje prve besede, ki jih izrečeš, ko prestopiš domači prag in zagledaš mamo?

Na kletvico, ki jo namenim sebi.

Spet bom moral težiti gospodu psihologu.

Upam, da ima Ana ključe.

Kuharico grem vprašat, če ima ključ za odpiranje konzerv.

Mami, danes sem dobil tri ocene, za katere velja: $(x+x-3(x-3):2):7=13$

Mami, razočaral sem te. Dobil sem ena. In to ne eno, ampak tri.

Mami, cel dan sm zasrau, zdej pa grem spat, sori.

Ostanem brez besed.

Mami, bolje trikrat ena kot pa enkrat ena.

Živjo, mami. Ali si bila v trgovini?

Mami, raaa-da te imam!

V šoli sem dobil tri petice.

Mami, a veš, da sem dobil tri v šoli. O, to je pa super,

Dobila sem tri cvetke, samo nisem bila najslabša. Eden jih je dobil šest.

Dobil sem trojko!

Mami, problem mam!

Učiteljica sprašuje in bojiš se, da boš naslednji na vrsti. Kako bi ljubeznivo nagovoril šolski zvonec, da bi zazvonil in označil konec ure?

Rotim te, ljubi zvonec; oznani konec ure.

Ljubi zvonček, zazvon žel!!!

Zazvon, drgač bo JOJ!

Plis, plis zazvon že enkrat, vse bom naredila in se bom bolj učila.

Gibanje je zdrava stvar, zato premakni svoje leno okovje, če ne te bo rja načela. Zazvon žel!!!

Ljubi zvonček, prosim zazvon zdaj ali nikoli.

Zazvoni zdaj ali pa ti bo za večno odzvonilo.

Molil bi Jezusa.

Tristo kosmatih, zazvon žel!!!

Na šolskem WC-ju se ti zatakne kljuka in ne moreš ven. Kako bi poklical pomoč?

S pomočjo kemikalij na WC-ju bi zanetil ogenj in z dimom bi signaliziral, da rabim pomoč.

Na glas bi prdnil, da bi me slišali.

Poklicala bi Katarino. Najprej bi se mi smejala 100 let, potem bi me spustila ven.

Na papirnate brisače bi napisal POMOČ POTREBUJEM — SOS!

Preko telefona.

Kričala bi Kristinaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Počakal bi na konec pouka, potem bi šele ukrepal.

Počakal bi na WC-ju in igral igrice na telefonu.

Smejala bi se na ves glas!

Splezala bi čez vrata.

Prosil bi WC račko, da začne gagati.

AAA smrdi, na pomoč!!!

Panika bi me zgrabila in bi dal glavo v WC školjko.

Gostje pozabijo darila.

Da zmanjka hrane.

Da klovn zamudi na zabavo.

Moja mami s kamero.

Kaj je najhujše, kar se ti lahko zgodi na tvojem rojstnem dnevu?

Da se zabava konča pred osmo uro.

Da nihče ne pride.

Da se torta zažge.

Da dobiš barbiko za rojstni dan.

Da pozabiš, da ga imaš.

Da dobim torto v glavo.

Da si bolan.

Da je na tvoj rojstni dan konec sveta.

Najprej bi rekel, naj mi prinesejo kuharske bukve in od tam bi začel po vrsti naročati. Poskusil bi vsega po malo.

Velikooooo hrane!!!

Burger King!

Solato, oslič s paradižnikom in kislimi kumaricami. Za sladico kruh in posladkano jajce.

Iz berila za šesti razred pade železni prstan. Omogoči ti kraljevsko kosilo v šoli. Kaj bi si zaželel?

Za hladno predjed kepico sladoleda, za toplo predjed dve stopljeni kepici sladoleda, za glavno jed tri kepice sladoleda. Za sladico ... pa saj veste!

Španski narezek s kaviarjem, jastog s pomfritom; za sladico pa pijano nevesto ter sladoled z rumom.

Sok, ker ga ni več.

Predjed: zelenjavni sendvič /Glavna jed: pica

Jabolko brez olupka.

Čokolado za predjed in sladico.

Naročil bi toliko hrane, da bi jedel sedem šolskih ur. Nič pouka!!

100 hamburgerjev!!!

Za plesno dvorano

Na šolskem igrišču bi posadili nova drevesa, take eksotične vrste.

Vse bi dala učiteljem za plače in počitnice.

8. b razredu kupite iphone 5.

Na lotu zadaneš milijon evrov! Loterija pa postavi pogoj, da moraš pol milijona darovati tvoji šoli in povedati, za kaj naj ga porabi.

Za prenovitev telovadnice in zunanjšega igrišča.

Za naše veselje.

En mesec bi šli vsi potovat po Avstraliji ali Afriki.

Da podkupijo učitelje.

Akrobatsko sobo.

Za večja ogledala na ženskem WC-ju

Knjige in za obnovo.

Da končno zrihtajo igrišče in šolo.

Zastonj WI-FI, vsakemu učencu računalnik.

Vsak dan bi imeli sladico pri kosilu.

Učitelje bi dobro plačal, da bi nam delali domače naloge.

Vsak teden koncert in zabava kot za novo leto.

Denar bi dal šoli in ji rekel, da denar da revežem.

Povabila bi Justina Bieberja in bi imel koncert na igrišču.

Nabavu bi savno, jakuzi in bazen.

Tobogan. Da nam ne bi bilo potrebno hoditi na malico. Bi se kar spustili dol.

Na šolo bi povabil znanstvenike, ki bi razvijali stroj za izdelavo domačih nalog. Dobro jih bi plačal.

10 ZNAKOV ZA TO, da preveč misliš na šolo

- * Tudi v soboto trkaš na šolska vrata.
- * Delaš naloge za naprej.
- * Se zjokaš, ko zazvoni konec ure.
- * Se zjokaš, če imaš eno napako v testu.
- * Spiš v posteljnini z natisnjenim vzorcem zvezkov.
- * Držiš učiteljico za nogo in jo prosiš, da podaljša šolsko uro.
- * Prepišeš cel učbenik.
- * Prepišeš zvezek, v katerem je prepisan učbenik.
- * Med malico po telefonu brskaš po Wikipediji.

10 ZNAKOV ZA TO, da premalo misliš na šolo

- ◇ Na test se spomniš šele, ko ga učiteljica razdeli.
- ◇ Namesto šolske torbe prineseš v šolo mamino torbico, prepolno šmink.
- ◇ V šolo prideš šele na kosilo.
- ◇ Po malici ne veš, kaj imaš naslednjo uro in zaideš v 1. razred.
- ◇ Imaš samo en zvezek za vse predmete.
- ◇ V prvi konferenci si naredil samo pol domače naloge.
- ◇ V devetem razredu prebiraš za domače branje slikanico Piko dinozaver.
- ◇ Tvoja najvišja ocena je 1.
- ◇ Slovarci trdiš, da je Trubar napisal Katekizem na ipadu.
- ◇ Pozabiš, da si devetošolec in septembra namesto srednje šole prideš zopet k nam.

10 "naj" KAKO IZGLEDA TVOJ IDEALEN DAN V ŠOLI

- ◆ Da imamo eno šolsko uro in ta traja 10 minut.
- ◆ Da nimamo testov in spraševanj.
- ◆ Imamo predmete: ples, ples in ples.
- ◆ Šolska ura traja kot odmor, odmor pa kot vse ure skupaj.
- ◆ Da smo cel dan v računalnici.
- ◆ Da lahko jemo med poukom. In pijemo.
- ◆ Da ima vsak prenosnik in enega pomočnika, ki mu piše snov.
- ◆ Za to, da se pojavim pri uri, dobim pet.
- ◆ Pridem na malico, pojem hamburger, dobim petko pri matematiki in grem domov.
- ◆ Tako kot je zdaj, mi je prav idealno.

Kari Čepon

Iza Križaj

Zahvaljujemo se vsem učencem za odgovore.

NAŠA ŠOLA OD A DO Ž

- A** — avla (Velika ali mala; lepo se je loviti, če te ne vidijo učitelji.)
- B** — Bevkovci! (Mi smo legende!)
- C** — copati (V šoli nosimo copate. Grrrr!)
- Č** — časopis (Radi bi, da bi izhajal vsak mesec. Prava beseda-Pravo branje.)
- D** — drevesa (Zbirališča žog in obročev.)
- E** — edigs (Pride prav v šoli.)
- F** — fitnes (V fitnesu se zabavamo, kadar smo poškodovani.)
- G** — garaže (Tam se zbirajo nakateri najstniki.)
- H** — hlevček (Tam smo najraje; opravičeno špricanje pouka.)
- I** — igrišče (Po pouku kdaj zaigramo nogomet.)
- J** — jokanje (Ne pomaga za izboljšanje ocen!)
- K** — klepetanje (Edina zabava med uro.)
- L** — likovni (Vsi se radi popackamo.)
- M** — Mercator in Mlekarne (Najboljša soseda za lizike, poleti pa sladolec.)
- N** — ne vemo; dodajte sami: _____
- O** — odmori (Odmori so v šoli najboljši.)
- P** — prijatelji (Ob odmorih so v šoli najboljši prijatelji.)
- R** — računalnica (Vedno skočimo na facebook.)
- S** — stranišče (V njem se zbiramo in klepetamo?!)
- Š** — štange (Uhhh, kako je lepo sedeti po koncu pouka!)
- T** — testi (Tega pa nam res ni treba!)
- U** — učilnice (Ma vse so kul!)
- V** — vejice (Te nas mučijo pri slovi.)
- Z** — zvonec (Edina glasba, ki te reši pred spraševanjem.)
- Ž** — žalost (Ko se dolgo ne vidimo s sošolci, smo žalostni.)

Ela Razpet, 2. a

Klara Vranovič, 2. a

Sara Klopčič, 8. a

Špela Dukič, 8. a

Juš Česenj, 8. a

NAGRADNI KVIZ

Pred vami je nagradni kviz. Potrebno je obkrožiti pravi odgovor in v zaporedju izpisati črke, da dobiš iskano geslo. Pravilno geslo s svojim imenom in priimkom vržeš nato v skrinjico, ki bo stala v veliki avli. V naslednji številki pa štiri učence čakajo praktične nagrade. Le veselo na delo!!!

1. Kdaj je bil narejen prvi film?

- g.) 1893
- u.) 1895
- o.) 1903

2. Koliko časa je trajal najdaljši film na svetu?

- s.) 240 ur
- š.) 8 ur
- k.) 64 ur

3. Kdo je napisal James Bonda?

- f.) Timothy Dalton
- e.) Sean Connery
- p.) Ian Fleming

4. Kateri član skupine 1D ima rad mačke?

- r.) Liam Payne
- g.) Niall Horan
- e.) Harry Styles

5. Kako je ime igralcu, ki je igral Denisa Pokoro?

- l.) Mason Gamble
- a.) Christopher Lloyd
- h.) Lea Thompson

6. Katere filmske nagrade podeljujejo v Berlinu?

- n.) Zlati petelin
- o.) Zlati medved
- j.) Oskar

Všečkaj

7. Katera oseba je na sliki?

- t.) Perrie Edwards
- c.) Jesy Nelson
- n.) Jade Thirlwall

8. Kaj je vse Justin Bieber ?

- e.) pevec
- z.) igralec
- i.) pevec, tekstopisec in glasbenik

9. Kdo je napisal pesem za zadnji del James Bonda?

- t.) Katy Perry
- j.) Adele
- r.) Britney Spears

10. Kateri film je režiral Mitja Okorn?

- e.) Pisma Sv. Nikolaju
- b.) Titanik
- a.) Kekec

NAGRADNI KUPONČEK

Ime in priimek: _____

Geslo: _____

POVABILO!

SPET TA VODNI KAMEN!

Fata pere perilo pod slapom. Pa prileti kamen na Fato in jo ubije. Mujo pa pravi: "Spet ta vodni kamen. Uničil mi je že tretji pralni stroj."

Haso povabi Mujota na večerjo. Mujo pride do Hasota in zagleda na vratih listek: "Ha, ha, ha. Mujo, sploh me ni doma!"

Mujo se odloči, da mu bo to vrnil, zato pripiše na listek: »Ha, ha, ha, Haso. Sploh nisem bil tukaj!!!»

KAKO JE PETER KLEPEC DOBIL SVOJO IZREDNO MOČ?

PRAVA ŠTEVILKA!!!
"Pridite takoj k nam! Tašča hoče skočiti skozi okno."
"Napačno številko ste zavrteli, gospod. Mi smo mizarji in ne policisti." "Je že prava številka. Problem je v tem, da ne more odpreti okna."

Strip: Katarina Prusnik

se nadaljuje ...